

TANKCSAPDA

Örökké tart - Interjú
Lukács Lászlóval

Színezd ki
ősz napjaid!

A testünk beszél

Te is félsz?

MARKETING HALLGATÓI TEAM

Miért jó ez
NEKED?

- Rendezvényeken való részvétel
- bulik
- jó szakmai ismeret
- segítség és gyakorlatyszerzés

Jelentkezz az
akoos@bkf.hu
címen!

Hallgatói Mikulás

Idén is tartjuk a jó szokásunkat az imádott forralt borral, közös Mikulás-fotókkal és mókacacagással, ezért december 4-én várunk mindenkit hallgatói mikulásosásra a büfében.

Tervezünk egy ötletbörzét is, hogy ki mit szeretne, például programok keretében az elmaradhatatlan csocsó- és dumapartyk mellé, valami extrát is belecsempészve a Mikulás-hangulatba! Természetesen megvalósítható dolgokra gondolunk, vagyis rénszarvasok ideszállítását nem vállaljuk. Várunk minden ötletet, javaslatot az akoos@bkf.hu e-mail címre!

Vigyázat, nemsokára jön a „Nagyszakállas”!

KOVÁCS BARBI

FOTO: ARCHIV

FOTO: ARCHIV

Dolgozói Mikulás

Idén decemberben is meglepjük a dolgozók gyermekeit egy kis mikulásos mókával.

Ehhez kérjük a segítségeteket. Az előző évben volt már arcfestés, kirakó, ajándékozás, és persze jött a Mikulás is. Várjuk az akoos@bkf.hu címre az ötleteket a különböző játékokkal, programokkal kapcsolatban, amelyekkel a gyerekeket szórakoztatni tudnánk.

LŐDI BARBARA

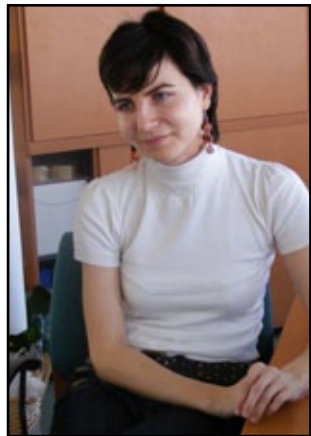
FEJLŐDÜNK

A BKF pályázott és győzött...

Szilágyi Annával beszélgettem, a pályázatok szakmai vezetőjével, hogy milyen pályázatot nyert a főiskola, és miben fognak majd az eredmények megmutatkozni.

Először is tisztázzuk, mi is ennek a pályázatnak a lényege: „Tavaly novemberben került kiírásra, és az Új Magyarország Fejlesztési Terv keretében valósulhat majd meg, azaz uniós forrásból. Már több éve keresünk olyan pályázatot, mellyel a főiskola technikai hátterét fejleszthetjük, pl. kicserélhetjük a régi szervereket. Ti, hallgatók ebből nem sokat vesztek észre, de ahogyan egyre több diákja lesz a BKF-nek, úgy növekszik az informatikai rendszer terhelése is. Több e-mail cím jön létre, nagyobb levelezési felület szükséges, jóval több adatot kell tárolni, és ehhez nagyobb tárterület is kell!” Persze nem feltűnő beruházásról lesz szó, de kedvenc tantárgyfelvételünk megemlítésére már mindenki felkapja a fejét, vagy ellenkezőleg, undorodva fordítja el... A BKF-ről készült fotóink, kisfilmjeink, nagyobb dokumentumok több tárhelyet kapnak majd, szerintem mindenki nagy öröme. Az órák digitalizálását is elkezdte az iskola, bár sokan a mai napig nem tudták, hogy a lel-

kes fiatal emberek, miért vesznek fel a számukra nem túl izgalmas óráikat. Ennek szerepe az órák anyagának archiválásában van, hisz a pályázat azt is lehetővé teszi, hogy az órákról készült felvételek egy közös tárhelyről elérhetővé váljanak. Az órai anyagok ígéret szerint kibővülnek, elérhetőbbek lesznek, és így a fejlesztés mind a levelezősök, mind a nappalisok életét megkönnyítheti majd! El szeretnék érni ezenkívül, hogy a rendszerek kapcsolódjanak egymáshoz, pl. a terembérlés az ETR-en is megjelenjen, így ne ütközhessen két rendezvény helyszíne. További újítás a vakbarát felület kialakítása a honlapon, így segítve az ő tanulmányikat is! Ezen kívül egy olyan új szoftvert szerzünk be, amely kérdőíves felméréseket készít és értékel, sokkal könnyebbé válik a hallgatói elégedettségmérése, oktatók véleményezése, pályázatokkal kapcsolatos kérdőívek értékelése. A program nemcsak kezeli ezeket, hanem összesíti és elemzi is, így leegyszerűsíti az ezzel

FOTÓ: ARCHÍV

kapcsolatos munkákat. A BKF ezeket a több mint 100 oldalas pályázatnak köszönheti, a várható fejlesztéseket mi, hallgatók pedig a BKF dolgozóinak, a pályázatokat író és lebonyolító Európai Tanulmányi Központnak, Jónás Atilla rendszergazdának, Solti Péter főtítkárnak és természetesen még másoknak. Szilágyi Annát idézve: „Nem egy látványos projektről van szó, de a következményei remélhetőleg nagyon is azok lesznek.”

Mi, hallgatók pedig kíváncsian és reménykedve várjuk! Hiszen jövő szeptembertől, ha minden jól megy, egy jobb, gyorsabb, modernebb rendszer áll majd rendelkezésünkre!

KOVÁCS BARBI

KÖZIGAZGATÁSI KONFERENCIÁN A BKF VÉGZŐS KÖZSZOLGÁLTATIS CSAPATA

KSZ-kalandok

Közszolgálati szakos hallgatóként a három év leteltével nincsen kötelező gyakorlatunk, legalábbis papírforma szerint. De valójában az iskola vezetése gondoskodott arról, hogy a főiskolához hűen életszagú oktatásban részesüljünk. A szakunkra szabott előadásokat olyan oktatók tartják, akik a magyar közigazgatás sűrűjében ténykednek.

Gyakorlati példákon, esettanulmányokon keresztül haladunk előre tanulmányaink során. Így számtalanszor lehetőségünk nyílt beelátni akár a helyszínen e nagy rendszer működésébe. Ilyen esemény volt az október elején, Siófokon megrendezett közigazgatási konferencia, hivatalos nevén: I. Országos Joginfo Konferencia (jogi információk a közigazgatásban), melyen meghívottként együtt hallgattuk az érdekesebbnél-érdekesebb előadásokat a közszféra képviselőitől, vezetőitől. Félreértés ne essék: itt pártokról, színekről szó sem volt; kizárólag szakmai szemléletű kérdésfelvetéseket és felvetéseket lehetett hallani. Ezen az „objektív” szemüvegen keresztül szemléljük a „BackOffice” politikáját és a jogszabályokat, törvényeket.

Hogy konkrétan miről is szólt e konferencia a Balaton

parti szálláson, hajókázáson és mennyei lakomákon túl? Az előadók többsége bemutatta a saját „szeletét” a közigazgatásból, annak helyzetét, korlátait vagy akár SWOT „térképét”, és bennfentesként javaslatot tett a hatékonyabb, jobb működésre. Problémaforrásként jogalkotási nehézségek, akadályok, béklyók és bilincsek merültek fel éppen úgy, mint politikai falak, süket fülek és bürokraták. Nekem egy érdekes szemlélet, hogy a közigazgatás átpolitizáltsága helyett a szakmának kéne érvényesülnie a politikában. Bár ez már tanulmányaink során felmerült a szakirodalomban, itt azonban lehetőségünk nyílt magával a könyv szerzőjével is szót ejtenünk.

A rendezvény mérlegeként megállapíthatom, hogy hasznos és tanulságos felszólalásokat, prezentációkat hallhattunk, valamint kellemes érzés volt, hogy ez a szak-

mai masszívum nemcsak fogadott, hanem be is engedett minket, közszoalátati szakos hallgatókat. Hiszen éppúgy szólt nekünk is – mint jövendő nemzedék közszoalátáinak – minden előadás, mint azoknak, akik már most benne élnek.

Mint azonban minden mérlegnek, ennek is volt egy „rossz” oldala, melyet nem tudok figyelmen kívül hagyni. Nem értettem, miért nincsen sajtóból a Hold ilyen előadások és javaslatlételek után, amikor a szakma nagyjai, vezetői gyűltek itt össze: kormánybiztosok, volt és jelenlegi államtitkárok és miniszterek. Talán az eset tanulsága abból következik, hogy az értelmes emberek jó ideái süket fülekre találnak a rendszer összetettsége és a politikai irányvonalak következtében. A jobb kéz sokszor emiatt nem tudja, mit tesz a bal. No de úgy vélem, állampolgárként ez a mi felelősségünk is: a fiataloké az, hogy friss energiával változtassanak a hibákon, a tapasztalt idősebbeké pedig, hogy tartsanak ki jó szándékuk mellett és ne fásuljanak el a sok zárt ajtóba ütközve.

KOROMPAI DÁNIEL

ESHET AZ ESŐ, FÚJHAT A SZÉL, PASSZIVITÁSNAK NINCS HELYE

Színezd ki őszi napjaid!

Talán mindenki számára ismerős az érzés, amely a szeptember eleji indián nyár, vagy a régiek szavával élve a vénasszonyok nyara után kezd el motoszkálni bennünk. S ennek az évről évre visszatérő belső motoszkálásnak már letagadhatatlan jele, amikor kinézünk az ablakon, de kinyitni már nem merjük.

De mi van, ha mégsem? Szemlélve a kinti állapotokat, lehet, már az is átfutott az agyunkon, hogy talán jobb lenne majd otthon filmet nézni az esti mozi helyett, hiszen akkor nem kell kimozdulni. S az utóbbi gondolat már rég rossz, mondhatnánk, a sivár valóság lelki lenyomata. A valóság csupán annyi, hogy ősz van, s mi a lelki lenyomat? Számomra a végső konklúzió, hogy ez az őszi „nehezen mozdulunk ki” depresszió. Szekrénybe a kedvenc nyári darabokkal, elő az esernyőkkel, és igazából folyik tovább az élet, csak szürkébb formában.

Dolgoznak bennünk azok a kis furcsa, a nyári pörgés után érthetetlen érzések, melyek aztán a téli, menthetetlenül sötét, depressziós napjainkon teljesednek ki. Persze, csak ha engedjük! A téli ellustulás akkor veszi kezdetét, ha hagyjuk magunkon elhatalmasodni. Nos, nem könnyű, de igenis erőt kell venni magunkon, felöltözni, és irány ki! Sosem árt feltuningolni egy kicsit a semmittevős vagy éppen elfoglalt óráinkat, és máris színesebb ez a bebarant ősz. Nagyon aktív egyének járhatnak egy picit a család kedvében, és összesöpörhetik a falevelet, vagy elvihetik egy sétára kedvenc vagy

annyira nem kedvenc kutyájukat! Ha lightosabb programra vágyunk, akkor ott a mozi, egy kis shopping, bár egy egyszerű városligeti őszi sétának is feltehetőleg meglesz a maga hangulata, romantikája. Ha pedig kulináris élvezetekre támadna kedvünk, vár minket a gesztenyeünnepl!

A végén még előfordulhat, hogy nem is olyan vészes ez az ősz? Majd kiderül, csak rajtunk múlik. S hát az igazság is az, hogy mindegyik évszaknak van valami sajátossága... Ahogy azt a Quimby is dalba szötte: „Tavaszi fáradtság, nyári punnyadás / Őszi levertség, téli álom / Abrakadabra, csiribú-csiribá / Hókuszpókusz, ákombákom...” Igaz, szeretjük ezt a számot, most viszont túllépünk az őszi levertségen, a téli álom pedig még várhat!

VÖRÖS ZSÓFIA

ILLUSZTRÁCIÓ: GZINEGE, JANCSI

MERRE MEGY A MENTŐ?

Eltűnt GPS-ek nyomában

A mostanában elszaporodott GPS-lopásokról kérdeztük Győrfi Pált, az Országos Mentőszolgálat kommunikációs szóvivőjét.

Kik is lennének biztonságban a tolvajoktól, ha nem a mentősök – gondolta volna a laikus, míg meg nem hallotta a hírt, hogy újabb helymeghatározó rendszert loptak ki egy szolgálatban lévő mentőautóból. A mentés olyannyira sietős volt, hogy a sürgősségi kocsifőnök elfelejtette zsebre tenni saját tulajdonú GPS-ét, s ennek nem is maradt el a böjtje. De a tolvajok a kesztyűtartóból is gát lástalanul eltulajdonítják az értékeket.

Tavaly nyáron kezdődött a mentőautók GPS-ének kifosztása, s idén már harmad-

szorra szenvedtek el a mentősök is tolvajlást. Ahogyan a szmog mennyisége is jóval nagyobb a fővárosban, a lopások többsége is Budapesten történik. A készülékek mintegy 30-60 000 Ft-ot érnek, s a mentősök között van, aki saját berendezéssel dolgozik.

De tekintsünk csak vissza a történet kezdeteire! Körülbelül 10-15 évvel ezelőtt is „hódított” a mentőktől való lopás divatja, csak akkor leginkább morfiúmszármazékokért kutatták át a mentőautókat – hol több, hol kevesebb sikerrel. A drogfüggők semmitől sem riadtak vissza,

ám e jelenség egyszer csak – egyik pillanatról a másikra, mint szürke számár a ködben – eltűnt. A gyógyszerlopásokat a rádiólopások követték. A bűnözők körében igen népszerű bűncselekmény sokáig tartotta magát, az elkövetők azonban csak évek múlva fedezték fel, hogy a központban a rádiókészülékek segítségével határozzák meg a mentőautók helyzetét, így ezeket sokkal nehezebb „el-passzolni”. S már el is érkezünk a jelenhez, egy újabb lopáshullámhoz.

A rendszer kiépítése folyamatosan zajlik: ma 771 mentőautóból 150-ben már van GPS. Igaz, a mentősök – sok éves rutinjuknak köszönhetően – helymeghatározó be-

rendezések nélkül is tökéletesen elnavigálnak, ám néha az az egy-két perc is életet menthet, amelyet a kisebb utcákon egérutat nyerve megspórolnak. Így vélekedett az a nyíregyházi építési vállalkozó is, aki tavaly 100 GPS-t ígért az Országos Mentőszolgálatnak. Az ügy médiafüstje nagyobb volt, mint a lángja, a férfi 8-9 darabot odaadott ajándékba, majd nyoma veszett. A mentősök ennek ellenére nem panaszkodnak, hiszen ennyivel is több berendezésük lett. Győrfi Pál olyan esetről is beszámolt, amikor a központban jelentkezett két motoros, akik úgy döntöttek, hogy megajándékozzák a mentőszolgálatot 10 készülékkel. Nem is kérték,

hogyan említsék a nevüket, mivel csak hozzá szerettek volna járulni a mentőautók korszerűsítéséhez.

További segítséget a különböző segélyszervezetektől, egyéb magánjellegű támogatásokból és újabban egy európai uniós pályázattól kapnak. Ezzel mintegy 4 milliárd forinthez jutnak a magyar mentősök, ami tökéletesen elegendő ahhoz, hogy 2010-re minden autóban a legkorszerűbb szuperszámítógép-rendszerű GPS legyen. Az eddigi adományozók mindegyike vállalta a szoftverek frissítését, ám ezt az uniós pályázat után már nem kell megtenniük, mivel elegendő a pénz az úgynevezett TCM-rendszer kiépítésére. Azért különleges ez a rend-

szer, mert műholdas kapcsolat alapján tudja jelezni a vezetőknek, hogy hol van dugó, esetleg útelhárítás, így sokkal gyorsabb az új útvonalat tervezése (a régi, de még működő rendszer lényege, hogy egy memóriakártyán van a szoftver, amely gyártási évének utcait tartalmazza, ezért kell mindig frissíteni).

Így a helymeghatározó rendszereknek kétfős a haszna: egyfelől a mentőautó helyzetét és mozgását a központból is tudják követni az úgynevezett TETRA készüléti rádiórendszer segítségével, amelynek október 31-re tervezték a kiépítését, másfelől pedig külön útvonaltervet lehet vele készíteni.

FREI GABRIELLA

NYÁR EGÉSZ ÉVBEN

Őszi Balaton

Siófoki nyár. A legtöbben bizonyára a hajnalig tartó bulizásra, csajozásra-pasizásra gondoltok. Egy kicsit más oldalról is bemutatnám nektek Siófokot, illetve azt, hogy miért érdemes ősszel is ellátogatni ide. Ha Siófokot járunk, ma már lépten-nyomon négycsillagos wellness-szállodákat találunk, ahol egy 2-3 napos pihenő is aranyat érhet. A für-

dőzni vágyóknak építették a Galerius fürdőt, termálvizet és élménymedencéivel. Egy városi séta során felfedezhetjük, milyen érdekességeket tartogat Siófok: a nemrég felújított Fő téren például Varga Imre siófoki szobrászművész alkotásait tekinthetjük meg. A zenekedvelők ellátogathatnak a Kálmán Imre Emlékházba, de a nyugodt, csendes Ba-

laton-parton is érdemes sétálni egyet. Ha valamilyen különleges programot keresünk nyár után, ellátogathatunk a minden év októberében megrendezett Tojásfesztiválra, ahol évente újabb Guinness-rekord szemtanúi lehetünk. Decemberben pedig vár az adventi kiállítás és vásár: a forralt bor és a hangulat miatt kötelező!

GYÖNGYÖSI BALÁZS

Őszi Diákhitel-határidő: december 15.

Idén itt az utolsó alkalom azoknak, akik eddig még nem kértek Diákhitelt, de szeretnének pénzhez jutni ebben a szemeszterben. Ez az összeg akár 200 ezer forint – a költségtérítéseknek 250 ezer forint – is lehet.

Aki 2008. december 15-ig leadja az igénylését, az 2009. január 15-én hozzájuthat a teljes őszi félévre járó (öt havi) Diákhiteléhez. A szükséges papírokat a nagyobb postahivatalokban, illetve néhány bank-, és takarékszövetkezeti fiókban lehet leadni. Aki lekési a december 15-i határidőt, az végérvényesen elesik az őszi szemeszterre esedékes pénztől.

A Diákhitel a hallgatókért van. Bármely 40 alatti magyar hallgató hitelbírálat nélkül, egyszerűen hozzájuthat. Ezzel a szabadon felhasználható kölcsönnel több pénz jut a hasznos dolgokra, ugyanakkor lehetőség nyílik a sokszínű diákéletre is. Csak a tanulás befejezése után kell törleszteni, ráadásul a banki hiteleknél jóval könnyebben visszafizethető. A kötelező törlesztőrészlet független a kamattól, hiszen csak az egyén jövedelméhez igazodik. Van előtörlesztési lehetőség, ami díjmentes, sőt az így befizetett pénz közvetlenül a tőketartozást csökkenti.

A Diákhitel nem bankhitel. A Diákhitel Központ – a jogszabály szerint – önköltségi (nonprofit) elven, üzleti haszon nélkül ad hitelt a diákoknak.

További infó: www.diakhitel.hu

KOMM' A BKF HALLGATÓI LAPJA 1148 BUDAPEST, NAGY LAJOS KIRÁLY ÚTJA 1-9 BKFKOMM@GMAIL.COM (+36 1) 273 3090/1080 • **FŐSZERKESZTŐ:** KIS ANETT (KIS.ANETT@GMAIL.COM) • **LAPIGAZGATÓ:** HALÁSZ PÉTER (PETER.HALASZ0926@GMAIL.COM) • **FŐMUNKATÁRS:** PELLER KÁLMÁN (KALMAN.PELLER@FREEMAIL.HU) • **KÉPSZERKESZTŐ:** KOROMPAI DÁNIEL, HERNÁDI LEVENTE (KOROMPAIDANI@GMAIL.COM) • **SEGÉDSZERKESZTŐ:** DERGEZ GYÖRGY (DERGEZ.GYORGY@GMAIL.COM) • **CÍMLAP:** KOROMPAI DÁNIEL • **NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS:** PAPP VIKTÓRIA • **SZERZŐK:** LÓDI BARBARA, KOVÁCS ANNA BARBARA, KOROMPAI DÁNIEL, VÖRÖS ZSÓFIA, FREI GABRIELLA, GYÖNGYÖSI BALÁZS, MAÁR GERGELY, ÁRGYELLÁN EDINA, CZENKLI DORKA, KOVÁCS ZSIGMOND, CSÍK ANITA, HERCZEG ZSOLT, TRÉBER TIBOR, KENYERES ATTILA, HORVÁTH CSABA, BODOR BETTINA, BOGNÁR ANNA, SZÜCS GERGELY, HONTI HANNA, SÁRDI BARBARA, JÁMBOR SZONJA, BKF BAMAKO TEAM • **FOTÓSOK:** KOROMPAI DÁNIEL, CSIKÓS ESZTER, EGRI KATALIN, SÉLLEI ESZTER, CZINEGE JÁNOS, MAMRUS MÁRK, SALLAK PETRA, GÁSPÁR BERNADETT, PÁLVÖLGYI ZOLTÁN, SIGULINSZKI LAURA, NAGY ÁDÁM, ANTAL MIRJAM, CZINEGE JÁNOS, HARASZTI JUDIT, MAKAI NIKI, PAPP ÉVA, BODOR BETTI, VITÁRIS NIKOLETT, HERNÁDI LEVENTE NAGY WALTER • **OLVASÓSZERKESZTŐ:** FENYVES KATALIN • **NYOMDA:** KAPITÁLIS NYOMDAIPARI ÉS KERESKEDELMI KFT. 4002 DEBRECEN, BALMAZÚJVÁROSI ÚT. 14.

INTERJÚ GAYER ZOLTÁNNAL

Sickratman és az interaktív filmek

Iskolánk médiaszociológia tanárát, Gayer Zoltánt mindenki ismeri meglepő ötleteiről és szokatlan előadásmódjáról. A beszélgetés alatt elmesélte, honnan szerzi az ötleteit, de szó esett a mai filmezés helyzetéről is.

– Milyen hobbijaid vannak, mit csinálsz szívesen a szabadidődben?

– A kedvenc hobbifoglalatosságom a filmrendezés. Nagyrészt PR-, illetve reklámfilmeket forgatunk az évfolyamtársammal, Molnár Péterrel. Ezt részben kedvtelésből, részben a megélhetésért csináljuk. Egy nagyjátékfilmünk volt eddig, amelyik szerepelt a Magyar Filmszemlén, ha valaki rákeres, könnyen megtalálhatja.

– Hogyan találtál rá Sickratmanre?

– Nem ismerem a legújabb zenekarokat, de a bélgáról és Sickratmanról már sokat hallottam. Egyszer láttam a videóklipjét is, ami annyira idétlen volt, hogy rögtön megragadtam. A tartalmát is érdekesnek találtam. Úgy éreztem, hogy a dal szövege jól megfeleltethető egy hagyományos tanár–diák viszonynak: a tanár sorokat ad a diák szájába, neki pedig ezeket fejbőlintva vissza kell mondania. Nem tartom he-

lyesnek ezt a viszonyt, és szerrintem hamarosan meg fog változni.

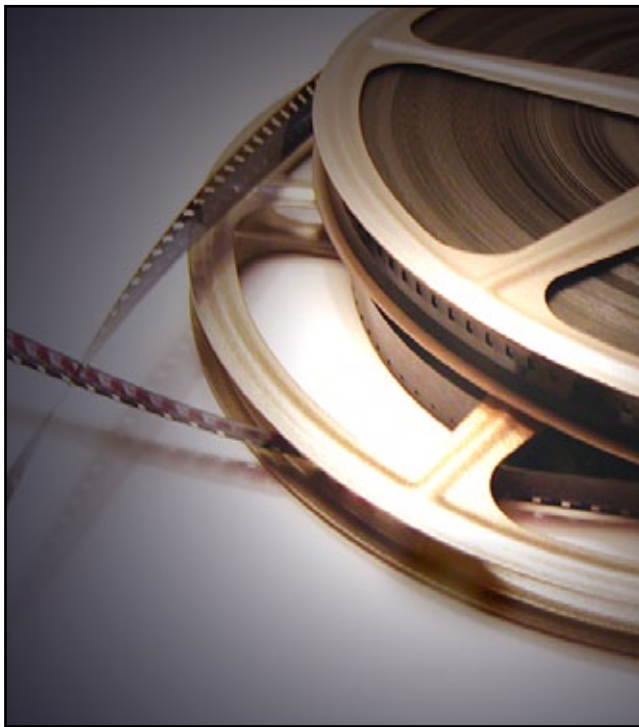
– Hogyan képezed el ezt a megváltozott tanár–diák viszonyt?

– Ismerőseim mesélték, hogy a finnországi Tamperében teljesen másképpen tanítanak a kommunikációs főiskolán. Ott nem előadások vannak, hanem közös gyakorlatok. Nem kell a tanárnak a gondolatmenetet másfél óránként megszakítania, hanem van egy adott projektfeladat, és egy hétig csak azal foglalkoznak. Én is próbálok elszakadni ezektől a normáktól, és a diákok részéről látok pozitív reakciókat.

– Mit teszel azért, hogy változásokat érh el?

– Elkezdtem veletek kísérletezgetni. Említettem, hogy szeretem a filmezést. Az első órán kivetítettem magam mint előadót webkamerával a három vászonra. Egy pontnál észrevétlenül átváltottam egy már korábban fölvetett filmre, és egyszer csak kivonultam

a teremből. Az volt a kérdés, hogy a diákok előadásnak fogják-e fel vagy sem, ha a tanár a vászonnól beszél. A hallgatók egy darabig nem tudták hova tenni a dolgot, de amikor a videón fölhívtam rá a figyelmet, hogy valaki akár le is állíthatná a felvételt, egyikük kisétált a tanári asztalhoz, és lenyomta a stopgombot. A terv az lett volna, hogy belép Túry Gyuri barátom, és megállítja a hallgatót, majd elkezd beszélgetni a filmbeli énemmel; de sajnos elkésett. A felvételnek volt egy áldokumentumfilm-eleme is, melyben eljátszottuk azt, hogy titokban megbeszéljük a bolognás rendszer megszűnését, de közben véletlenül bekapcsolva marad a kamera. Megkértem közben egy hallgatót, hogy vegye föl hátulról, titokban az emberek reakcióit. Érdekes, hogy bár a legtöbben azt mondták, nem vették be, én azért láttam megdöbbszent arcokat egy-egy rövid pillanatra. Sajnos akkor volt a hangzavar, hogy hátul már nem lehetett hallani, amit mondunk. Szerettem volna a felvételt levetíteni órán, de valaki tiltakozott, hogy nem akarja viszonltátni magát, ezért ez elmaradt.

FORRÁS: WWW.SXC.HU

– Ha nem a tanári pályát választod, akkor merre indultál volna el?

– Alapvetően szociológus vagyok, de most már egyre jobban biztos vagyok benne, hogy a dolognak nem az elméleti oldala érdekel, hanem a gyakorlata. Például az igazi filmkészítés, ami ma már szinte nincs is jelen. Nagyon ritka az, hogy valaki csak a moziba csinál filmet, mert a mozik előbb-utóbb meghalnak. Nem is biztos, hogy a filmnek olyannak kell lennie, hogy hátradőlök, és nézek a sötétben. A film ennél össze-

tettebb médium: eszköz, és nem végtermék. A Youtube-on csak 15 százalékát teszi ki a film a kezelőfelületnek. A maradék már információ, tag, link vagy banner. Egy igazi mai film már nem áll meg a jelenetek végénél, hanem lehetővé teszi, hogy továbbmenjek másfele is.

A nyolcvanas évekbeli kedvenc rövidfilmemben a függöny mögül kilépett egy ember, szólamokra osztotta a közönséget, és megpróbálta megénekelteni őket. Németországban sikerült is neki. Ez az igazi film; a médiumok-

kal való játék. Én azt hiszem, hogy a jövőben a kommunikáció szakon végzetteknek természetes lesz majd a filmkészítés. Például ha valaki üzeni akar a barátnőjének, akkor nem egy e-mailt vagy SMS-t ír neki, hanem egy kisfilmet küld el helyette. Próbálok az óráimba is bevinni a filmezést. Az első médiászociológia óráim is egy ilyen filmes kísérlet akart lenni.

– Ha tehetnéd, megváltoztatnál valamit a televíziós médiában?

– Egyáltalán nem nézek tévét, csak híradót. A tévé lineáris médium. Majdnem annyira halott, mint a film. Próbál interaktívabb lenni, de amíg benne marad a dobozban, addig nem fog sikerülni neki, ezen pedig nem a HD fog segíteni. A HD tévé szerintem természetes jelenség. Most biztosan beleölnék sok pénzt, de attól még, hogy megállítható és visszatekerhető lesz, még ugyanaz marad. Akkor fog megváltozni, ha a tévé már a számítógépben lesz. Akkor kezdenek majd el gondolkodni, hogy mi is az, hogy interaktivitás. Itt persze nem a betelefonálás műsorokra gondolok. Az ilyen ál-interaktivitáson régebben röhögtem, ma már nem is nézek ilyen műsort.

MÚZEUMOK ŐSZI FESZTIVÁLJA

Mikor egy ország fesztiválozik

Olyan, mint a Múzeumok Éjszakája, csak hosszabb. Országsszerte több száz múzeum várja különböző programokkal a látogatókat. Mindenki megtalálhatja a neki való programot, akár előadásokra vágyik, akár hosszú történelmi sétákra.

Vártitkok

A Vajdahunyadvárba látogatók ezúttal megnézheték az egészet, „a pincétől a padlásig”. A több mint száz éves vár titkait egy hosszú séta során fedezhették fel. Olyan helyekre is bekkukucsálhatott a közönség, ahova egyébként nem szabad bemenni. Mindenki megszemlélhette a vár építészeti csodáit, és még különleges könyvritkaságokkal is találkozhatott.

Gépmadarak

Láttál már testközelből valódi repülőket? Volt már szerencséd repülőmotorhoz? Na és a pilótafülkéhez? Mindezekkel megismerkedhettek azok, akik ellátogattak a Közlekedési Mú-

zeumba. Aki most lemaradt a lehetőségről, az sem szalasztott el azt végképp, hiszen még hetekig működik a főépületben egy szimulátor. Így bárki, akinek csak kedve szottyán, „repülhet” egyet.

Filmkoncert

Ha pedig elfáradtunk, bármikor beülhettünk egy filmkoncertre. Ilyen volt René Clair 1925-ben forgatott *Paris qui dort* című munkája a Millenáris Parkban, amelyben egy örült professzor különleges sugarakkal rendkívüli pózokba merevíti a francia főváros lakosait.

Kávésztori

Manapság már nagyon sok embernek lételeme a kávé. A Műszaki Múzeum betekintést engedett a kávéházak történetébe, illetve megmutatta azt is, hogyan jött létre a kávéfőző. Az kávé történetéről egy muzeológus, egy író és a múzeum kurátora mesélt az érdeklődőknek.

ÁRGYELLÁN EDINA

KETTEN

Szüts & Vojnich

Egy élet – két ember... Egy pár – két festő... Egy szenvedély – két látásmód... Egy kiállítás – egy könyv.

Szüts Miklós és Vojnich Erzsébet a legkiválóbb mai kortárs művészek közé tartozik. Festőművészek. Több mint húsz éve házasok, de alkotói tevékenységüket magányosan bontakoztatják ki – külön-külön alkotnak. A művészpár külföldön is elismert, több ízben rendeztek közös kiállításokat Párizstól Bukarestig. Magyarországon erre eddig nem került sor, de most eljött a várva várt alkalom: szeptember 27-től november 30-ig a szegedi regionális művészeti központban (REÖK) megtekinthető a kuriózumnak számító tárlat, amelynek alkalmából egy különleges művészeti album is létrejött.

A két művész munkássága alapvetően nagyon különbözik egymástól, ami nem abból adódik, hogy egy férfiről és egy nőről van szó, hanem eltérő látásmódjukból, technikájukból, a zsigeri különbözőségekből. Mégis van valami közös a műveikben, ami nem az, hogy egyikőjük sem ábrázol embereket, hanem a képek színvilága, hangulata, a benyomás, az érzés, ami a

nézőben kialakul. No meg még valami, ami nem feltétlenül ötlük az ember szemébe, apró „kulisszatitok”: a képek keletkezését tekintve is azonosság figyelhető meg közöttük, ugyanis egyikőjük sem a képtérben alkotó festő – mindketten a modern technikát alkalmazva, fényképek után hozzák létre műveiket. Szüts Miklós általában csendéleteket vagy tájképeket fest, amelyek lehetnek városi vagy a szó hagyományos értelmében természeti tájképek. Vojnich Erzsébet különböző kiüresedett tereket jelenít meg vásznain, amelyek lehetnek akár gyárépületek, szobabelsők, vagy éppenséggel egzotikus tájak részei. A szegedi tárlat eddigi munkásságuk legkiválóbb darabjait öleli fel, a bemutatott alkotások többsége ebben az évben keletkezett – a Vojnich-művek a családi otthonban, míg Szüts képei Párizsban, Toszkánában, Várgesztesen vagy a budai műteremben.

A közös kiállítás alkalmából jelent meg az a különleges, egyedi, művészeti inyenc-

FORRÁS: WWW.SZC.HU

ségnek, irodalmi ritkaságnak számító album, amely eddigi életművüket összegzi, s a képek mellett a festők baráti körébe tartozó, kiemelkedő kortárs magyar szerzők – Esterházy Péter, Závada Pál, Tóth Krisztina vagy Csáki Judit és Radnóti Sándor – írásai színesítik a kiadványt. A szövegek között található kiállítás-megnyitók, laudációkat, verseket, novellákat, ezeket mind a festmények vagy maguk a festők ihlették. A két művészt mindenképpen érdemes közelebből is megismerni – ehhez pedig az általuk karbantartott és folyamatosan bővített honlapok nyújtanak segítséget: www.szm.hu, www.vojnich.hu.

CZENKLI DORKA

BOTRÁNY VAGY HASZNOS INFORMÁCIÓ?

A testünk beszél...

2008. május 24. óta látható a *Bodies* című kiállítás a budapesti VAM Design Centerben. A holttestkiállítás – mert végül is erről van szó – sokakban visszatetszést, bizonytalan vagy egyenesen felháborodott érzéseket keltett, mások viszont kifejezetten hasznosnak, sőt kötelezőnek tartják, hogy testünk és szervezetünk legrejtettebb titkaival megismerkedve a mindennapi életünket közvetlenül érintő kérdésekkel is tisztában legyünk. Miért menjünk el megnézni?

Megdöbbenő hitelességgel – hiszen mi lehet hitelesebb egy valódi élettelen szervnél? – szembesülhetünk a bemutatott egészségi problémákkal, és mint tudjuk, semmi sem lehet hatásosabb a közvetlenül, naturalisztikusan elének tárt „rossz” látványánál. Fiatalok vagyunk: bulizunk, dohányzunk (már aki), alkoholt fogyasztunk, találkozunk fiúkkal, lányokkal... Ezek alapvetően egészséges kerektek között nem feltétlenül káros dolgok, de mi történik, ha túlzásba vesszük? Egyáltalán: mi számít túlzásnak? Milyen kellemetlen következmény származhat ártatlannak tűnő tevékenységeinkből? A kiállítás és az annak területén segítségünkre siető lelkes orvostanhallgatók (a *Bodies* alkalmazottjai) mélyenszántó válaszokat adnak ezekre a kérdésekre. Aki jobban elmerül a testek tanulmányozásában, és magyarázatot kér, annak szívesen segítenek, sőt tárlatvezetések is indulnak, de a kiállított anyag akár önmagában is hatásosan oszlatja el illúzióinkat. A felelőtlen, vagy csak szerencsétlen életmód minden következményét megtaláljuk a termekben tett sétánk során: tüdőrák, bőrrák, mellrák, tuberkolózis, májcirró-

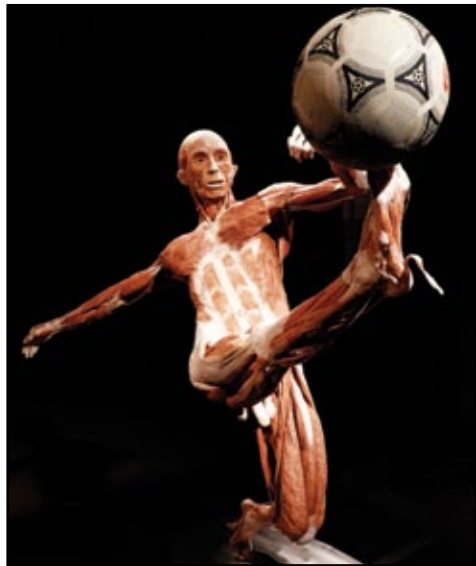

FOTO: GZNEGE JANSZI

zis (májzsugorodás), veserák, „abortuszkorba” ért embrió (Nahát! Ilyen nagy már, és ennyire hasonlít egy kifejelett magzatra, mikor kivesszik? Hátborzongató...). A kiállított szervek mellett jól érthető szövegek magyarázzák, mi vezetett az adott állapothoz.

Tehát miért menjünk el megnézni? Azért, hogy amikor legközelebb azt mondjuk: „Ugyan hagyj már, tudom, mit csinálok!” – akkor tényleg tudjuk is. Persze a kiállításnak nem az az elsődleges célja, hogy hipochondereket neveljen, de nem árt, ha minél nagyobb természetességgel állunk hozzá saját testünk titkaihoz. Azért túlzásokba sem kell esni: a *Bodies*on dolgozó egyik orvostanhallgató szerint nem egy látogató tett már árajánlatot egy-két szerv megvásárlására, mondván, hogy olyan jópofán mutatna például egy vese otthon a polcon...

HARASZTI JUDIT

FERDINAND HODLER – EGY SZIMBOLISTA LÁTOMÁS

Életmű Svájcból

Újabb nagyszabású kiállítás tekinthető meg a Szépművészeti Múzeumban szeptember 9. és december 14. között. A tárlat címszereplője a terjedelmes életművel rendelkező, hazánkban kevésbé ismert svájci művész, akinek sajátos világnézete, egyéni képalkotása és stílusa mindenki számára érdekes és izgalmas lehet, kiváltképp azért, mert nem mindennapi alkotóról van szó.

Ismét kigyózó sorokra lehet számítani, ha a Szépművészetibe készülünk, méghozzá ez alkalommal nem azért, mert mindenki számára ismert festő műveit tekintheti meg a közönség, épp ellenkezőleg... Ferdinand Hodler neve a legtöbb embernek eddig nem jelentett semmit, aki azonban mégis megnézi ezt a kiállítást, garantáltan egy életre megjegyzi a svájci zseni nevét...

A kiállítás anyaga nagy svájci múzeumokból, illetve magángyűjteményekből származik, különböző méretű és témájú festményeket, illetve grafikákat tekinthetünk meg. A tárlat módszereiben, kronológiai sorrendben van összeállítva, ami nem minden esetben bizonyul szerencsésnek, bár kétségkívül segíti a keletkezés körülményeinek megértését (hol és kívül élt a festő, mi minden befolyásolta érzelmeit, amelyeket vászonra is vitt...).

Hodler képeivel már életében is sikert ara-

tott, komoly támogatói körrel rendelkezett, majd az 1904-es bécsi Sezession-kiállítás után nemzetközi elismerésben is volt része. Eredeti, figyelemfelkeltő művei nemcsak színvilágukkal, monumentalitásukkal keltik fel a közönség érdeklődését. Tájképeit, portréit és – különös, sokszor szokatlan és a valóságtól távoli, mozgást, életérzést vagy eseményt ábrázoló – csoportképeit különböztethetjük meg egymástól. Sajátos formáiról, jellegzetes ecsetvonásairól ismert. Korával, látásmódjával együtt változnak visszatérő témái, amelyek közül mindenképpen kiemelendő az élet, a boldogság, a magány, a hit, a halál... Az életmű számos önarcképet tartalmaz, amelyek lehetővé tes-

szik, hogy a festőt közelebbről is megismerjük – láthatjuk fizikai változásait, amelyek a megélt események következtében az arcán is megmutatkoznak, hiszen nem volt problémáktól, szenvedéstől mentes az élete... Emellett más portrékat is szemrevételezhetünk, illetve megcsodálhatjuk fantasztikus tájképeit, amelyeken többek közt visszatérő kedvelt témáit, a Genfi-tavat

és a Mont-Blanc hegyláncát ábrázolta. Legkarakteresebb és egyben a leginkább elgondolkodtató képei a kiállítás csúcspontjának tekinthető remekművei: az *Éjszaka*, a *Nappal*, az *Érzés*, az *Igazság*, a *Szerelem*, a *Szent óra* és a *Pillantás a végtelenbe*.

FOTÓ: HERNÁDI LEVENTE

ISMÉT A HANGOKÉ VOLT A TEREP

Foglaltunk

Október 3-a és 5-e között lezajlott a hazai zenei élet egyik legnagyobb rendezvénye, a Hangfoglalás. Az idei kiállítás külön érdekessége volt, hogy nemcsak a fővárosban, hanem Debrecenben is koncertek kísérték az eseményt.

Idén a budapesti SYMA Csarnok volt a „zenei kiállítás és szemle”, azaz a Hangfoglalás helyszíne. Az eseményen szinte az összes zeneiparral kapcsolatos kis- és nagykereskedés képviseltette magát. A 88 standnál csaknem 10 milliárd (!) értékben lehetett hangszereket és hangtechnikai berendezéseket nézegetni, kipróbálni, vásárolni. Ha pedig valaki nem értette volna, hogy mi a különbség például mikrofon és mikrofon között, olyan sztárok segítettek ennek interpretálásában, mint Caramell, Vikidál Gyula, vagy a hazai beatbox királyai: Revolution és Defa.

A kipróbálható hangszerek és erősítők előtt természetesen hosszú sorok alakultak ki, de hát vajon mikor adódik az embernek még egyszer olyan lehetősége, hogy egy közel 5 millió forint (!) értékű elektronikus zongorát koptasson? A slágert – természetesen – az elektronikus dobok és a szintetizátorok jelentették, de aki kilátogatott, játszha-

tott fuvolán, dorongon, rumbatökön, és egy Pioneer lejátszó segítségével akár még a lemezlovasság élményébe is belekóstolhatott. Az igazi kuriózum azonban Santana korábbi szólógitárja, illetve a Metallica elhunyt basszerosa, Cliff Burton számára készített basszusgitár volt.

FORRÁS: WWW.SAC.HU

Aki mélyebb érdeklődést tanúsított a zenefelvétel iránt, az betekinthezett egy igazi stúdioszobába, amelyet az „A” csarnokban alakítottak ki. A tökéletes hangszigetelésen túl arról is élményt szerezhetek a látogatók, hogy hogyan is készül egy hanglemez.

A kiállítás minden este klubkoncertekkel ért véget. Budapesten a Merlin és

a Gödör Klub, a Corvintető és a Take Five adott helyet a zenekaroknak, előadóknak. A nagyérdemű megnézhet-e előben például Gál Csaba Boogie bandáját, valamint a külföldi karrierre készülő The Unbanding Treest. Debrecenben a Klinika Egyetemi Klubban tartották a Hangfoglalás koncertjeit: többek között a Gonzo és a Skyline csapott ott fergeteges bulit.

Természetesen az idei kiállítás sem jöhetett volna létre a Magyar Zenei Export-

iroda közreműködése nélkül. Az MXH csapata igen nagy kitartásról tett tanúságot, miután kevesebb mint egy hetük volt felkészülni a RegiONról a Hangfoglalásra. Szép Fruzsina, az iroda vezetője külön kifejezte örömet, amiért ilyen sok fiatal és gyerek mutat érdeklődést a zene iránt.

HÉRA DÁNIEL

BELESZERETSZ A SZERELEMBE

Párizs, szeretlek

22 világhírű rendező, A-listás színészek, 18 rövid történet a világ egyik legszebb helyszínén. Kell ennél jobb ajánlólevél egy filmnek?

A *Párizs, szeretlek* pár perces sztorikat fűz össze egy közös szálla. Mindegyik a fény városának egy-egy kerületében játszódik, különböző rendezők égisze alatt, más-más szereplőgárdával.

A legtöbb sztorimorzsában a téma naná, hogy a szerelem, és annak minden rendű és rangú fajtája. De kapunk vámpírokat, pantomimeseket, cowboyokat és egyéb furcsaságokat is. Sajnos akadnak kakukktojások a fészekben, erőltetett vagy egyenesen rémes (harcművészes-fodrászos!) jelenetek. Szerencsére pont az az előnye annak, hogy mindegyik epizód nagyjából öt percig tart, hogy a jól sikerültek kerek, önmagukban élvezhető kis sztorikként is működnek, a gyengébbeknek pedig gyorsan vége szakad. Általában

zavarni szokott ez a fajta dramaturgia, de itt működött. A részek, akár a puzzle darabjai, összeállnak a város képévé, hangulatává. A karakterek, a történet háttérbe szorulnak, hogy előtérbe kerülhessen a valódi főszereplő, Párizs. De mint említettem, a kirakós néhány darabja külön is emlékezetes marad. Például amelyikben egy fiatal nő reggelét követhetjük nyomon, ahogy beadja a saját gyerekét a bölcsődébe, majd elmegy nevelni gazdagék csemetéjét. Pár rendező jól felismerhetően belevitte egyedi stílusát a maga filmszéletébe. A Coen fivérek hozzák a rájuk jellemző szarkasztikus humort, Tom Tykwer (*A lé meg a Lola*) pedig időgyorsító technikát használ, hogy bemutassa egy vak fiú és egy kezdő

színésznő (Natalie Portman) kapcsolatát. Alfonso Cuarón egyetlen, vágás nélküli jelenetben meséli el egy nagypapa (Nick Nolte) és unokája találkozását. Ugyanígy egy snitt volt *Az ember gyermeke* című filmjének két lélegzetelállító akciójelenete is.

Az utolsó darab, amely egyébként tökéletes lezárása a mozinak, egy magányos amerikai turistáról szól, aki először látogat a városba. Kedves, ironikus hangulatot teremt a narrátor – aki maga a főszereplő –, amint franciaórán felolvassa az élményeiről írt dolgozatát (katasztrófális francia akcentussal). A kis történet mondanivalója, hogy csak a mindennapi rutintól mentesen, környezettünktől távol tapasztalhatjuk meg igazán a valódi élet és az automatikus létezés közötti különbséget.

És hogy kinek ajánlom a filmet? Aki volt már Párizsban, annak kötelező darab, akinek pedig nem volt még ilyen szerencséje, és megnézi, garantáltan el akar majd menni oda (én legalábbis kedvet kaptam hozzá).

A *Párizs, szeretlek* október 21-étől elérhető DVD-n.

KOVÁCS ZSIGMOND

CSAK A CSOKI

Ha Gombóc Artúr ezt tudná...

A csoki az egyik legősibb édesség, évezredek óta jelent csábítást az emberek többségének, s rengeteg tévhit alakult ki vele kapcsolatban. Ezekről rántjuk le a leplet.

Miért jó a csoki? Először is azért, mert finom. Hogy egy reklámból idézzek: „a legjobb, ahogy a csoki olvad a szájbán”. Manapság mindenféle ízben, formában kapható, s mivel ekkora a válasz-

nyös a szív- és érrendszeri betegségek megelőzésében. Továbbá ki ne hallotta volna, hogy: „Ne egyél annyi csokit, mert pattanásos lesz!” Ma már erre is vissza lehet vágni, hogy épp ellenkezőleg:

sok alapanyagaként. Ha már a szépségnél járunk, a szakértők szerint nyugodtan fogyaszthatunk csokit hetente 1-2 alkalommal, főétkezések után, kis mennyiségben. Ha ezt betartjuk, a mérlegre állva sem kell aggódnunk. Egy rossz nap után, vizsgaidőszakban pedig valóságos áldás lehet egy kis csoki: elűzi a fáradtságot, segít a koncent-

FOTO: SALLAN PETRA

ték, szerintem nincs is olyan ember, aki ne szeretné (az én baráti társaságomban főleg nincs). A kutatók szerint az életet is meghosszabbítja: kismértékű fogyasztása elő-

jótekmény hatással van a bőrre. Gondoljunk csak a kozmetikai iparra, amely manapság egyre gyakrabban használja fel a csokoládét különböző krémek, pakolá-

rálásban, javítja a hangulatot és a közérzetet. Nincs tehát mit tenni, nassolnunk kell, hiszen az egészség mindenél többet ér!

CSÍK ANITA

Szemétkedtem

„Gratulálok. Igazán európai dolog! Bunkó.”

Szó szerinti idézet, tőlem származik. Nem tagadom le, de büszke sem vagyok rá. A minap hangzott el Budapesten, szemközt a Készenléti Rendőrség laktanyájával, egy foghíjtelek kerítésénél.

Történt, hogy a boltból hazafelé tartva egy párra lettem figyelmes. A férfi „falazott”, miközben a nő a kerítésen át az üres (valójában: szeméthalmokkal tarkított) építési területre egymás után dobálta be a hulladékkal, használt festékkel teli vödöröket, dobozokat, jó ég tudja, mit.

Nem akartam hinni a sze-

memnek. Esti „csúcsidőben”, a rendőrségtől néhány méterre. És nem ám lepusztult alakok: két kifejezetten jól szituált ember, akik ráadásul saját maguk alá piszkítanak, mert el ne felejtsem megírni, hogy mindketten az üres telek melletti házból jöttek ki. Egyszerűen fogták otthon a szemmel láthatóan veszélyes hulladékot, és áthajigálták a szomszédba az utcáról.

De ez még hagyján. Illetve nem hagyján, már csak ezért mindkettőnek egy használt mosógépet/diszperzites vödört kellett volna a fejébe húzni.

Hanem az a mosoly.

Az a gusztagustalan, cinkos, összekacsintós, korrupt, szármalmas mosoly, ami a nő arcán virágzott ki, mint egy émelyítően bűdös gyomnövény. Elkapta a pillantásom, látta, hogy „lebukott”, és bedobta ezt a vögyort, ami azt üzent: „Hoppá, észrevetél. De hát, cimborá, te is magyar, én is magyar...! Tudod, hogy megy ez. Te is a szomszédba dobod ki a szemetet. Nem? Ne csináld már a fesztivált, majd biztosan elmész a kukáig, amikor itt van ez a jó kis telek, ahonnan az építető ügyis elviszi az összes szart, amit behajítanak...”

Ez volt az elkeserítő, ez volt a dühítő. Ez a cinkosságot ajánló, feltételező, elváró, sőt követelő félmosoly, amivel bevonni vágyott a saját elvtelenségébe, igazolandó annak létjogosultságát. Ez a mosoly van ott akkor, amikor a szelektív hulladékgyűjtő edények között halmokban állhat a dzsuva; akkor, amikor a kutyasart méterhosszan keni szét a budapesti cipőtalp, és amikor a Balatonban több mint kétezer (!) olyan stég áll, amire nincs engedély. Utálom, utálom, utálom bennünk ezt az egymást lezüllesztő betyárbecsületet!

És utáltam magam, mert ugyanebben a pillanatban, amikor a háromméteres ívet húzó festékes vödörök csaldott loccsanással puffantak a telken, az út túloldalán, a Készenléti Rendőrség laktanyájából éppen kihajtott egy járőrautó. És én nem mentem oda, nem nyomtam fel ezeket a bűdös bunkókat, akik a szarukat a szomszédok alá dobják... Nem tudom, miért nem. Azt kellett volna. Szólni a rendőrnek, és nem beszólni a tapiroknak. Nem szoltam. Ti szóljatok.

HERCZEG ZSOLT
ÚJÁSGÍRÓ

EGY HELY, AHOL SEGÍTENEK MEGALAPOZNI A JÖVŐDET!

Kariered kapuja innen nyílhat!

Három és fél éve, amióta létrejött, folyamatosan a diákokért dolgoznak iskolánk KarrierCentrumában. Feladatuk, hogy segítsenek eligazodni a munkaerőpiac kusza útjain, s ha kell, megadják a kezdőlökést a karrier, egy életút felé. Először akkor találkozunk segítőkész tevékenységükkel, amikor tréningre megyünk. Ezek az alkalmak részben kötelezők, de úgy vélem, fontos lenne önként is ellátogatnunk nemrég új helyre költözött irodájukba. A cikk elolvasása előtt, alatt vagy után a BKF weboldalán is érdemes felkeresni a KarrierCentrumot!

– Mit tudnak közvetlenül tenni a diákokért?

– A KarrierCentrum leglátványosabb feladatköre az egyének segítése. Munkatársai ezt kétféle módon tudják megtenni. Egyrészt az egyéni tanácsadással, amely a diákok számára a legkézzelfoghatóbb: bárki bemehet, és tanácsot kérhet a jövőjével kapcsolatban. Segítenek a bizonytalanoknak rátalálni a valódi érdeklődési körükre, amelyet önmaguktól talán fel sem ismernének. Ezt követően pedig segítenek megtalálni a legmegfelelőbb gyakorlati helyet. Persze nagyban megkönnyíthetjük a dolgukat, ha konkrét célokkal érkezünk, de ez nem feltétele a felkeresésüknek. Tanácsokkal látják el a diákokat az önéletrajzok elkészítésétől kezdve egészen

addig, hogy például mi ne legyen az e-mail címük.

Másrészt állandó kapcsolatban állnak cégekkel, amelyek gyakornokokat keresnek. A folyamatos kommunikáció segít felmérni a piac szükségleteit. Így a képzés is lépést tud tartani a gyorsan változó igényekkel. Fontos azonban tudni, hogy nemcsak olyan helyekre lehet gyakorlatra menni, amelyekkel az iskola kapcsolatban áll. Saját ötlettel is felkeresheti bárki a KarrierCentrumot, a munkatársak pedig minden tőlük telhetőt el fognak követni azért, hogy sikerüljön oda kerülnie, ahova akar.

– Csak kávé kell majd főzőm a szakmai gyakorlat alatt?

– Ki kell emelnem, hogy nem kávéfőző-gyakornoki helyeket ajánlanak számunk-

ra. A KarrierCentrum nemcsak keres és elfogad gyakorlati helyeket, hanem szűr is. Rendszeresen visszajelzést kap a gyakorlaton lévő diákoktól. Ezzel is ellenőrzi, hogy a jó képzés mellé hasonlóan színvonalas gyakorlati helyet találjon magának a diák. Mert ez nagyon fontos, még hozzá nemcsak a tapasztalatok, hanem a kialakítható kapcsolatok miatt is. Számos esetben előfordul, hogy ott sikerül elhelyezkednie az embernek, ahol a gyakorlatát végezte.

– Honnan, hogyan tájékozódhatok még a munkaerőpiacról?

– A KarrierCentrumnak ugyancsak fontos feladata a diákok és a cégek, illetve a diákok és a munkaerőpiac kommunikációjának elősegítése. Ezt a különböző rendezvények, programok segítségével éri el. A legjelentősebb rendezvény a cégek napja. Ezen az évente megrendezésre kerülő programon a diákok több mint két tucat nagyvállalat képviselőjével találkozhatnak, és informálódhatnak a cégekről. Új színpont a KarrierCentrum rendezvényei között a központ és a Grafton Recruitment

FOTÓ: HERNŐDI LEVENTE

közös programja, a Grafton Karrier Klub. Rendszeresen beszélgetéseket szerveznek a munkaerőpiacról, a kiválasztási folyamatokról, a fejedelműcégekről és a lehetőségekről. Erről a programról a KarrierCentrumban vagy a BKF weblapján szerezhettek további információt.

– Meddig tartható a kapcsolat a Centrummal?

– A KarrierCentrumhoz tartozik az ALUMNI-program is. Munkatársai ennek keretében tartják a kapcsolatot a már végzett diákokkal. Akik jelentkeznek a programba, továbbra is megkapják a Centrum által szervezett rendezvények meghívóit, illetve a rendszeres hírlevelet a legújabb állásajánla-

tokról. Cserébe a végzett hallgatók kérdőíveket töltenek ki, s ez a felmérés megmutatja, hogy meddig juthat az ember a BKF-en szerzett diplomával. A Centrum más kutatásokat is végez, amelyek mind az iskola, mind a diákok jövőjére hatással lehetnek.

– Bővíthet-e még a Centrum tevékenységi köre?

– Természetesen a diákok érdekében törekednek a folyamatos fejlődésre. Például nemrég bővült a munkatársak köre: mivel hallgatói igény volt rá, egy ideje életviteli tanácsadó is várja a diákok kérdéseit. Nyugodtan fel lehet keresni szinte bármilyen problémával. Ha esetleg ő nem is tud válaszolni, a segítségével lehet találni

olyan személyt, aki valamilyen formában közelebb visz a megoldáshoz. A beszélgetések során természetesen biztosítják a személyiségi és kapcsolódó jogok megvédésére alkalmas feltételeket.

Köszönöm a beszélgetést Major Szilviának (KarrierCentrum igazgató) és Kassó Katalinnak (külső kapcsolatok referense). Végzősként pedig két jó tanácsot tudok közvetíteni. Több vasat kell a tűzben tartani, mert nem mindenki tud segíteni, aki ezt állítja, de a KarrierCentrum igen! Jobb előbb, mint utóbb felkeresni a 317-es szobát – a saját érdekedben!

TÁNC VAGY HARCMŰVÉSZET?

Capoiera napjainkban

A capoiera Afrikából indulva, Brazilián át mára meghódította egész Európát. Sokak számára azonban kérdésessé vált, hogy a mai formájában tekinthető-e még igazi harcművészetnek.

Mindenféleképpen nagyon összetett dologról van szó: az őshazában régen kialakult szokások, rituálék mostanra fontos hagyományokká váltak. Ilyen például, hogy minden capoerista kap egy úgynevezett *apelidót* (egy capoieras nevet). Ennek régen volt igazán nagy szerepe, amikor is a capoeristák egymással játszottak, sosem tudhatták egymás igazi nevét, nehogy valaki fel tudja adni őket a rabszolgatartóknak, ezért mindenki egy rá jellemző tulajdonság, vonás alapján kapott becenevet. A zene létfontosságú a capoiera világában. A *berimbau* mint fő hangszer irányítja a játékot a körben (*rodában*). A *roda* a

capoeristák által alkotott kör, a körben két ember játszik a *berimbau* ütemére. Talán a zeneisége és a sok akrobatikus elem teszi a külső szemlélők számára a capoierát tánchoz hasonlóvá. Az mindenesetre igaz, hogy a rabszolgák eredetileg táncnak próbálták álcázni harcművészetüket, mivel tilos volt küzdősportot folytatniuk, és így próbálták azt elrejteni gazdájuk elől. Ebből adódóan a mai napig nagyon sok táncos jellegű mozdulat maradt fent.

A capoieranak több fajtája van. Az úgy nevezett *maculelét* manapság csak bemutatókon csinálják: két capoerista *machétével* játszik egymás ellen. A *Samba*

de roda: tiltás időszaka alatt, ha jöttek a rendőrök, hirtelen a szambának erre a capoieras változatára váltottak a harcosok. Maga „a” capoiera két részből áll: az egyik az *Angola*, a másik a *Regional*. Utóbbinak több alfaja létezik (például *Banguela*, *Sao Bento Grande*, *Regional de Bimba*, *Iuna*). A fegyverhasználat nemcsak a *maculelében* fordul elő – van egy ritmus, az úgynevezett *Santa Maria*, amelyre a capoeristák kést erősítenek a lábukra, és úgy játszanak egymással. Manapság a capoiera egy európaibb formáját művelik. Braziliában még mindig nagyon sok a *full contact*. Európában viszonylag finomabb játékstílust alkalmaznak. Napjainkban rengeteg a capoieras csoport Európában is, és szerte a világon. Magyarországon nyolc csoport tart edzéseket szinte az ország egész területén. Sokak számára a capoiera nem tánc, de nem is harcművészet, hanem életstílus: egy olyan megfoghatatlan dolog, ami beleivódik a hétköznapjainkba. A sok technikai tudás mellett tiszteletre és türelemre is tanít. Ez pedig nagy előny a mai világban.

FOTÓ: HERNÁDI LEVENTE

A NAGY TANKCSAPDA INTERJÚ

Örökké Tart

A Zene Világnapján a Tankcsapda frontemberével, Lukács Lászlóval beszélgettünk Debrecenben.

– Mint korábban is jeleztétek, idén kevesebb élő fellépést vállaltok, hiszen míg az ezt megelőző években 40-45 bulit csináltatok, ebben az évben eddig 18 fellépésen vagytok túl. A dolog háttérében az új album elkészítése áll. Hol tartotok ezzel?

– Valóban voltak olyan évek, amikor sok koncert volt. Volt, amikor kevesebb. Annak, hogy ebben az évben viszonylag kevés a koncertünk, valóban az az oka, hogy készülünk a jövő évre, a jubileumi évre. Jövőre szeretnénk sokkal többet játszani itthon is, meg reményeim szerint külföldön is. Ahhoz,

hogy a jövő év megfelelően elő legyen készítve, sok munka kell, ahhoz meg idő. Egyszerre állandóan turnézni is, lemezt is csinálni, meg még előkészítő munkálatokat is folytatni, az nem megy.

Egyébként meg azt gondoljuk, hogy olyan ez, mint bármi más az életben – most éppen a szex jutott az eszembe: nem lehet másfél órán keresztül feszített tempóban dugni, néha egy kicsit vissza kell venni. Az év végén azért lesz még 8-9 koncert. Gyakorlatilag egy „miniturné” tartunk majd. Minden évben szoktunk játszani decemberben néhány koncertet, még akkor is, ha az adott évben nincsen

turné, mert a debreceni koncertet a rajongók nem szívesen hagynák ki. Meg őszintén szólva, mi sem.

– Mesélj, légy szíves, 1989. október 14-éről!

– Az a helyzet, hogy az nem az első koncertje volt a zenekarnak, hanem szám szerint a harmadik. Abban az évben nyáron volt már egy néhány-számos fellépésünk, egy szintén debreceni zenekarnak a vendégeként. Vendégzenekari státuszban, ha lehet így fogalmazni, illetve még azon a nyáron, augusztus környékén volt egy ilyen mindenféle punk hordát tömörítő fesztivál jellegű rendezvény Debrecentől nem messze, Berettyóújfalun, ahol játszottunk két dalt. Igazából az október 14-i koncertet tekintjük

a zenekar indulási pontjának, mert az volt az első debreceni koncertünk, illetve azon a koncerten ismerkedtünk meg azzal a sráccal, aki a zenekar első turnéjának a menedzserre volt. Aznap döntöttük el, hogy vegyük a dolgot komolyan, ne csak bohóckodjunk összevissza: csináljunk demofelvételt, szervezzünk koncerteket, induljunk neki, és csináljuk! Addig csak hobbi volt, igaz, utána is – a szónak az anyagi értelmében.

- A névválasztásnál a Tankcsapda előtt még voltak opciók: Boncasztal, Vágóhíd... Vajon ugyanilyen sikereket lehetett volna elérni ezekkel a nevekkel is?

– Egy dalban is éneklek, és úgy is gondolom, hogy biztos semmi nincs véletlenül, és azt gondolom, hogy az sem véletlen, hogy a zenekarnak pont Tankcsapda lett a neve, és nem Vágóhíd vagy Boncasztal. Azt gondolom, hogy a Tankcsapda névvel tudtunk ilyen sikereket elérni. Nem vagyok benne biztos, hogy Boncasztal vagy Vágóhíd néven ugyanez sikerült volna, de ez már csak egy teoretikus dolog. Most elképzelem, ahogy a Szigeten 30 ezer ember azt éneklé, hogy BONC-ASZ-TAL! VÁ-GÓ-HÍD! Azért ez elég erős.

-A zenekar első évében már Németországban is fel-

léptetek. Az ezt követő években rendszeresen turnézatok külföldön, 2007. május 26-án pedig Dublinban a Tivoli Theaterben léptetek fel. Kérlek, ossz meg velünk néhány történetet a külföldi túrákkal kapcsolatban!

– Ha minden jó sztorit elmesélnék, az újságba nem férne bele, annyi volt.

Külföldön – itt a külföldi koncerteken a nem magyar területeken való koncertezést értem – az első években játszottunk ilyen értelemben többet. Ennek csak az az oka, hogy annak idején a zenekar jóval egyszerűbb, a klasszikus punkzenéhez sokkal közelebb álló zenei stílust játszott. Ezeken a szervezetségi vonalakon jóval könnyebb volt eljutni egy-egy 6-8 koncertes, foglaltházás, külvárosi helyeken tartandó turnéra. Játszottunk olyan helyeken, ahol nem volt színpad. Ez igaz. Viszont nem volt a helyen hangcucc sem, meg nem volt fény sem. Egy darab százás villanykörte lógott a hely közepén. Egy idő után azt mondtuk magunknak, hogy játszunk mi természetesen bárhol, ahol szívesen látnak minket, de már jóval kevésbé volt meg bennünk az a lelkesedés, hogy bármi áron játszunk, mit tudom én, mondjuk Hannoverben, egy mit tudom én, milyen helyen.

Ezért aztán egy idő után ezek a külföldi túrák megcsappantak, illetve egyre több lehetőségünk volt itthon játszani. Azóta pedig akkor játszunk külföldön, hogyha olyan a lehetőség – nyilvánvalóan nem a magyarországi színvonalat értem ez alatt. Tehát a dublini buli is egy klubkoncert volt, de ha meg tudod szervezni, ha van rá lehetőség, hogy normális helyen aludjál, hogy normális helyen egyél – nem a helyi Hyattben, de hát mi itthon sem ilyen helyeken alszunk. Legyen egy zuhanyzó, legyen egy saját ágyad, legyen naponta legalább egyszer meleg kaja, legyen valami használható közepes felszerelés.

Ezeket a körülményeket megteremteni nyilván nehezebb, mint jóval szerényebb körülményeket megcsinálni, ezért van az, hogy kevesebbet játszunk külföldön. A jövő évi húszéves jubileumi turnén – bár szerintem az el fog nyúlni az azt követő év nyaráig vagy őszéig – biztosan meggyünk ki külföldre is, sőt nem akarom elkiabálni, de reményeim szerint a tengerentúlon is lesz majd koncert.

- Húsz éve járjátok az országot, rengeteg kis- és nagy településen felléptek. Milyen körülményekkel találkoztatok, van-e kedvenc helyszíned?

FOTÓ: NAGY WALTER

– Az elmúlt húsz évben jóval több hely szűnt meg és pukkant le az országban, mint ahány új hely nyílt meg helyette vagy mellette.

Vannak ilyen városok és vannak ilyen helyszínek – elég, ha csak a Lovardát mondom itt, Debrecenben, ami az elmúlt tíz évben épült, és az egyik legjobb koncerthelyszín egy országos szinten turnézó zenekar számára. Nem feltétlenül a Tankcsapdának, hanem úgy egyáltalán, csak néhány ilyen hely van az országban. Erre sajnos van ellenpélda is. Elég, ha csak a pécsi egyetemi klubot említem, ami egy ilyen kaliberű hely volt. Bezárták, és nem tudom milyen bevásárlóközpontot építettek a helyén. Azok a klubok, amelyek

a rendszerváltást megelőzően működtek többé-kevésbé, azok helyel-közzel most is működgetnek, de mivel senki sem foglalkozik ezzel ebben az országban – mert a kultúra gyakorlatilag le van szarva, központi szinten meg aztán végképp –, éppen ezért ilyen infrastruktúrára pénz kurvára nincs. Az egy dolog, hogy mondjuk engem, mint zenészt zavar az, hogy mállik a fal az öltözőben, hogy van-e vécé. De ezt tudom, és ez az én személyes, privát dolgom: oldjuk meg úgy, ahogy tudjuk. Meg tudom oldani másképp, oké. Igazából a közönség sem szívesen megy el egy olyan helyre, ahol ha bemegy az épületbe, akkor dohos az egész, büdös van, a vécészsze le van szakadva, nem ragozom. Ettől függetlenül azt gondolom, hogy az embereknek az élő zenével szemben támasztott igénye – hogy legyenek zenekarok, hogy játszanak nem csak rockzenekarok, hanem mindenféle – az megvan, ezt hál’ Istennek nem lehet kiölni az emberekből.

– 1996-ban Cause for sale címmel megjelent egy videokazetta, amelyen spanyol és angol nyelven található néhány számotok. 2000 környékén beszéltél arról, hogy továbbra is foglalkoztat a külföldi megje-

lenés lehetősége. Mi az álláspontod ezzel kapcsolatosan ma?

– Azt tudni kell, hogy a Tankcsapda magyar zenekar. A szó szoros értelmében. Ez nem valamifajta túlzásba vitt magyarkodás, vagy valamifajta pannonista gondolat, egyszerűen csak egy magyar nyelven éneklő zenekar vagyunk. Ez egy csomó előnnyel és egy csomó hátránnyal jár. Előnnyel jár abból a szempontból, hogy ki merem jelenteni: a világon bárhol, ahol magyar nyelvű emberek élnek, azok jó része a zenekar nevét ismeri, és valóban sokan szeretik. Én magam sem gondoltam volna azt, hogy Dublinban összejön egy klubnyi ember, és úgy pogóznak, úgy énekelnek, mintha mit tudom én, Szolnokon vagy Győrben játszanánk. A hátulütője, hogy amíg a világ nagy része nem beszél magyarul, addig a zenekar nem gondolkozhat karrierben a világ többi pontján. Azt gondoltuk, hogy próbálkozunk esetleg mi is angolul, meg amikor külföldön játszunk, olyan helyen, ahol nem beszélnek magyarul, ott nyilván vannak olyan dalok, amiket angolul éneklünk el. Egy jó ideje már nem gondolkozunk azon, hogy mi micsoda karriert akarunk befutni angol

nyelven. Mi minden külföldi meghívásnak nagyon szívesen eleget teszünk, akár magyarok előtt játszunk, akár nem magyarok előtt, amennyiben erre a technikai meg egyéb paraméterek összeállnak. De abban nem gondolkodunk, hogy csinálunk egy angol nyelvű lemezt, és kiadjuk, mondjuk Németországban, és akkor mi fog történni. Az a helyzet, hogy egyféleképpen lehet ezt a karriert megcsinálni: hogy fogod a pereputtyodat, odamész, lerakod, és ott vagy. Az, hogy te itt ülsz Debrecenben, kurva nagy rock sztár vagy, és telefonálgatsz kétnaponta a német kiadóval, hogy hogy lesz, meg mint lesz, az édeskevés. Nulla. Csinálhatsz te bármilyen zenét. Az a helyzet, hogy ebben a szakmában is sokkal több a vadász, mint a foka. Milliószor több. Elmész Nyugat-Európába, és minden kisvárosban, minden pincéből ömlik ki a helyi amatőr zenekarok gitár- meg dobzaja. Mindenhol mindenki zenél. Az, hogy te odamész Debrecenből, Magyarországról, hogy „Jó napot kívánok, jöttem sztárnak lenni! – Oké, állj be a sor végére. – Hol a sor? – Hát, egy olyan 200 kilométerrel odébb.” Mi ezt nem akarjuk csinálni, és nem is akartuk, mert ilyen szempontból magyar zene-

karnak valljuk magunkat. Én hiszek abban, hogy nem véletlenül lettünk mi magyarok, mert ha nekem világsztárnak kellett volna lennem, akkor minden bizonyosan Angliába vagy Amerikába születtem volna, nem pont Magyarországra. Én azt gondolom, hogy azért lettem itt, Magyarországon rockénekes és szövegíró, mert a magyar embereknek is szükségük van arra, hogy valaki elmondja azokat a gondolatokat, amiket szívesen hallgatnak. Ez nemcsak rám igaz, igaz ez Ákosra, Lovasira, érted. Ilyet mondani, hogy a Tankcsapda, ha külföldön születtek volna, mekkora sztárok lennének... Mekkora? Így is akkora sztárok vagyunk, hogy azt sem tudom mekkora! (*nevet*) Érted, akkor nem Subaruval járnék, hanem helikopterrel. És? Attól mivel lennék előrébb? Semmivel. Én ilyen szempontból az életem alakulásával elégedett vagyok. Csomó minden mással persze nem, de az életem alakulásával mindenképpen, mert azt csinálhatom, amit szeretek, és ez a lényeg. Ez akkor is így lenne, ha Amerikában születtem volna, és nem a faszom tudja, mennyiért turnézna, hanem háromszor annyiért. Ha párhuzamokat vonunk Magyarorszá-

és külföld között, ha én születtem volna ott, ahol Kurt Cobain, és ő született volna ott, ahol én, akkor most én lennék 14 éve a föld alatt, ő meg adná neked az interjút, tehát nincs ezzel az égvilágon semmi baj.

– A Tankcsapda húszéves fennállása óta te vagy az állandó pont. Kérlek, mesélj a tagcseréről!

– A kezdeti trió: Buzsik volt a dobos, Labi volt a bőgős (basszusgitáros), én a gitáros-énekes, az egy klasszikus baráti társaság volt. Ittunk, buliztunk, együtt lógtunk, és valahol természetes volt az, hogy elkezdtünk együtt zenélni. Egy idő után a zenekar elérkezett egy olyan ponthoz, ahol már éreztük, hogy ez jóval komolyabb, vagy jóval több a szó jó értelmében vett „bohóckodásnál”. Erre már figyelni kell, itt már nem feltétlenül lehet minden buli előtt berúgni, itt már nem feltétlenül lehet a „most nincs kedvem koncertezni menni, nem megyek” típusú dolgokat megcsinálni, mert ez azért ennél már jóval komolyabb dolog. Amikor ehhez a ponthoz érkeztünk, akkor jött az, hogy Labi, aki a zenekar bőgőse volt, azt mondta, hogy ő nem akar rock sztár lenni. Szeret zenélni, szeret velünk együtt bulizni, a mai napig jó bará-

tok vagyunk, de ő nem akarja azt a fajta utat vagy azt a fajta pályát végigjárni, amit lehetett sejtteni vagy érezni, hogy következni fog, ami aztán be is következett. Ő nem akarta ezt végigjárni, egész egyszerűen. Nem akart abba az irányba elindulni, amerre mi hárman akartunk – Buzsik, a menedzser srác meg én. Ez egy olyan váltás volt, ami adta magát. Hozzáteszem, hogy Labival nagyon jó a kapcsolatam nekem személy szerint is, meg zenekari szinten is. Összejárunk, bulizunk, meccset nézünk, sörözünk, mit tudom én. Nem is bánja a döntését. Nagyon büszke a zenekarra és az elért sikereire, mind a mai napig játszunk az ő korszakából származó dalokat. Ő is kapott a Tankcsapda elmúlt sok évéből aranylemezeket. Amikor aztán eltelt újra jó néhány év, és az eredeti dobos is kikerült a zenekarból – ez 97 őszén volt –, ugyanaz a szituáció állt elő, mint az előző alkalommal, csak a lépték volt nagyobb. A 90-es évek második felében a zenekar már elég népszerű volt. Országosan ismert zenekar voltunk, turné turné hátán. A dolog úgy indult, hogy ő már nem tudta vagy már nem akarta azt fajta munkát vagy energiát belefektetni ebbe a dologba, amit mi hárman vi-

szont mindenképpen, sőt egyre inkább. Akkor kezdtük megérezni azt, hogy jó, hogy népszerű zenekar vagyunk meg minden, de lehet ez még sokkal népszerűbb, és mi is lehetünk még sokkal jobbak: csinálhatunk ennél sokkal nagyobb turnékat, játszhatunk sokkal jobb helyeken, sokkal több embernek, csak ez nyilván sokkal több munkát is igényel. Ezt kevesen gondolják végig a rajongók közül is, hogy ahhoz, hogy egy zenekar ilyen népszerűségi szintet elérjen, kurva sokat kell dolgozni. Szóval 97 szeptemberében tört el a mécses, vagy borult ki a bili, ha lehet így fogalmazni. Akkor jött Elek Ottó, akiről már a beszállásnál is azt gondoltuk, hogy nem feltétlenül ő lesz a végleges megoldás, de ott, abban a helyzetben zeneileg, meg emberileg is jó választás volt, én a mai napig így gondolom.

– Egyszer úgy fogalmaztál, hogy: „Szerintem a világnak nincs vége, ahogy nem volt eleje sem”.

– Nem tudom, de ha ezt mondtam, akkor kurva jót mondtam. Az a helyzet, hogy ez alatt pusztán csak annyit értek, hogy az emberek általában a halandóságukból fakadóan úgy gondolkoznak a világról is, mintha annak egyszer vége lenne. Sze-

rintem attól, hogy te meg én meghalunk, mondjuk holnapután, vagy élünk száz évet, attól a világnak még nem lesz vége.

Akkor sem lesz vége a világnak, ha jön egy aszteroida, és az utolsó ember is meghal, az élet ilyen szempontból túléli magát. Azt gondolom, hogy az összességében vett energia, az egy létező dolog, az létezett mindig is.

Nyilván mi a saját periódusos rendszerünkben tudjuk mi az origó, ahol megszületünk, és mi a végpont, ahol meghalunk. A kettő között élünk, ki hogy. Az embernek van egy ilyen korlátozott gondolkodása, éppen emiatt.

– Mi ihlette az Örökké tart című számot?

– Csak azért üt el a Tankcsapda többi dalától, mert alapvetően más a hangszerelése. Ha ugyanez a dalszöveg más hangszereléssel szólna meg, akkor nem mondanád, hogy más. Ugye, ott az akusztikus gitár meg ez a lágy gitárszóló, kicsit countrys, kicsit ilyen zorános, ha érted, mire gondolok, melankolikusnak mondanám, vagy ilyesmi. Mindig van valami impulzus, ami megihletti a fantáziám. Ez lehet bármi. Lehet egy másik dal, egy koncertélmény, egy mozi, egy film, egy buli, egy könyv, egy

elkapott beszélgetés az ábécében, sorban állás közben, egy mondatfoszlány, vagy bármi. Ennek a dalnak az a fajta inspirációja, ahonnan származtatható az, hogy hallgattam valami Motörhead-lemezt, pont valami két lábdobos dalt, ahol elhangzott az, hogy „oh, baby”. Valahogy ez a baby-dolog, hogy „Gyere, mondd el, mi a baj, baby, figyelek rád!” Ha valaki a szövegét meghallgatja, nem valószínű, hogy egy Motörhead-dal jut eszébe. Ezért nem is lehet azt mondani, hogy én ezt nyúltam valahonnan. Annak a dalnak a gondolatisága, jóllehet teljesen más volt – nem is tudom, melyik dal volt –, de abban a pillanatban az a sor jutott eszembe. Aztán ez elkezdett érní, forrni, aztán már persze önállóan lábra kelt. Ha valamit hozzá lehet fűzni ahhoz a dalhoz, akkor azt gondolom, az a fajta pszichológiai elkalandozás jellemző rá, amiről az előbb is beszéltünk, még akkor is, ha nem ilyen szándékából született.

- A turnézás és a sok egyéb tennivaló igencsak kimerítő lehet. Hogy bírod fizikailag azt az életformát? Érzed-e néha úgy, hogy elég?

- Ááá, nem, nem, nem. Őszintén szólva én ennél sokkal többet szeretnék ját-

szani, ha lehetne, csak az ország kicsi. Ebből a szempontból én nagyon szeretném, ha egy akkora országban élnénk, mint ahogy a Nagy-Magyarország térképén látom, mert akkor egy turné, mondjuk, nem 30 állomásból állna, hanem állna, mondjuk, 90-ből. Én kurvára szeretném, mert nekem ezzel – nemcsak nekem, hanem Tamásnak meg Cseresznyének sem – fizikai értelemben véve nincs gondom. Természetesen vannak olyan időszakok az ember életében – de ez bárkivel, bármikor, bármilyen vonatkozásban előfordulhat –, hogy éppen kivan a fasza a világgal, vagy önmagával, vagy a társaival, vagy azzal, amit csinál, de ezeket én másnapra mindig kialszom. Ami a fizikai megterhelést illeti, az a helyzet, hogy vannak ezek a celebek. Nem mondok nevetek, mert ez egy általánosan jellemző dolog. Ezek közül sokan szoktak panaszkodni, hogy „Jaj, a népszerűség, jaj, a bulvársajtó, jaj, a rajongók!” Az a helyzet, hogy ha X. Y. celebnek terhes az, hogy az utcán megismerik, autogramot kérnek tőle, vagy az újságban megírják, hogy a kuttyáját sétáltatta, és a kutya odaszart... Szóval, ha ez valaki számára

terhes, akkor menjen el bányásznak a Mecsekbe, mert ott nem fogják baszogatni a rajongók, vagy menjen el buszsofőrnek a Volánhoz. Most komolyan. Ez fárasztó? Hogy néha egy-egy embernek meg kell állni fotót csinálni, vagy autogramot adni? Én meg mindig mosolygok ezen, hogy „jaj, de borzasztó” az életem, mert sztár vagyok, és nem tudok mit csinálni vele. Bazd meg! Ki a faszom?

Valaki pisztolyt fogott a fejedhez, hogy legyél BB, nem tudom ki, meg VV akárki? Menjél el mezőgazdasági munkásnak, idénymunkásnak, és szedjél krumplit! Senki nem fog odamenni hozzád, hogy adjál autogramot! Ott nem fognak meg fotózkodásra. Ha ez a fárasztó, akkor az mi? A kérdésre válaszolva, hogy fárasztó-e turnézni, természetesen berúgni, utazni, keveset aludni, színpadra állni, megint berúgni, megint keveset aludni, megint utazni, egyik ágyból ki, a másikba be stb., ez természetesen fizikálisan fárasztó. De hát könnyörgöm, gyerekkorunktól kezdve arról álmodoztunk mind a hárman, hogy azt csinálhassuk majd, amit csinálunk.

NEM LESZ STÍLUS?

A divat ereje

Csak egy egyszerű szó, mégis óriási szerepe van a mai világban. Gondolatokat, érzéseket, eszméket változtat meg. Vagy egyszerűen csak az embert. De vajon mit is rejt magában? Ahhoz, hogy ezt megtudjunk, egy kicsit vissza kell tekintenünk a múltba, hogy a jelent megismerjük.

„A divat egy adott kultúra vagy kor irányzata, amely leggyakrabban az öltözködést, protokolláris szokásokat és a társas érintkezés szabályait befolyásolja.” Vajon mennyire határozza meg a divat a XXI. század gondolkodását.

Manapság a Váci utcán vagy valamelyik bevásárlóközpontban sétálva én már meg sem lepődöm, ha egy nagyon divatos, leginkább valamelyik címlapról szabaduló lányt látok. Divatos ruha, cipő, táska, smink. Jó, valljuk be, melyik nő nem szeret divatosan öltözködni. De aztán mégis közelebb sétál a lány, és akkor veszem észre, hogy ez a nagyon trendi címlapcica mindössze 15-16 éves lehet. Ilyenkor elgondolkodom azon, hogy amikor én ennyi idős voltam divat volt-e az, hogy a velem egyidős lányok úgy nézzenek ki, mint a húsz évesek. Ez a média és a sztárok hatása. A tévében, az újságokban nap mint nap divatos embereket látunk.

Itt van például a közkedvelt sorozat, valamint már film is, a *Szex és New York*. A rengeteg divatház kollekcióját felvonultató sorozat óriási változást hozott egyes nők életébe, de itt hangsúlyoznám, hogy nők,

FORRÁS: WWW.SXC.HU

nem pedig 15 évesek. Sajnálom, hogy a mai fiatalok körében az számít, hogy ki mit visel, és hogy ami éppen rajta van, az divatos-e, vagy sem. Itt leszögezném, hogy belőlem nem az irigység szól, de több olyan esettel is találkoztam, hogy a divat és a vásárlás iránti rajongás „rossz” irányba vitt fiatalokat. A ledrágább ruhát,

táskát vagy cipőt képes volt csak azért megvenni, hogy a legújabb divatot kövesse, és ezért képes volt sok mindenre. Én is szeretem a divatot, szeretek róla olvasni és érdeklődöm iránta. Mint minden nő, én is ugyanúgy imádok vásárolni, öltözködni, de úgy érzem, mindennek van határa.

Itt élnék Buffon szavaival: „A stílus maga az ember”. Bár ez a stilisztikára vonatkozik, de bátran kapcsolha-

tom a divathoz is, melynek egyik lényege a stílus, ez a kettő egyet jelent.

Úgy érzem, hogy már nem lesz stílus, nem lesznek egyéniségek, mert mindenkit elragad magával ez a világ, ahol lassan, de biztosan az fog számítani, hogy mit viselsz, nem pedig az hogy ki is vagy valójában.

BODOR BETTINA

Ezek vagyunk mi

Azt hiszem, túl egyszerűen fogalmaznék, ha kijelenteném, hogy az élet kiszámíthatatlan. Erre biztosan sokan rájöttek már, és még többen egyet is értenek velem. Az életet nem lehet egyik pillanatról a másikra megenni vagy megszeretni. Nem dobhatjuk el magunktól, mint egy ócska, poros játékot, és nem is születhetünk újra bármikor. Képtelenek vagyunk új-rakezdeni, nem úgy, mint egy elrontott rajzot vagy egy félresikerült mondatot a dolgozatban. Az élet tele van meglepetésekkel, és gyakran mi magunk vagyunk a meglepetés. A karácsonyfa alatt a csomag, a lángoló gyertya a tortán.

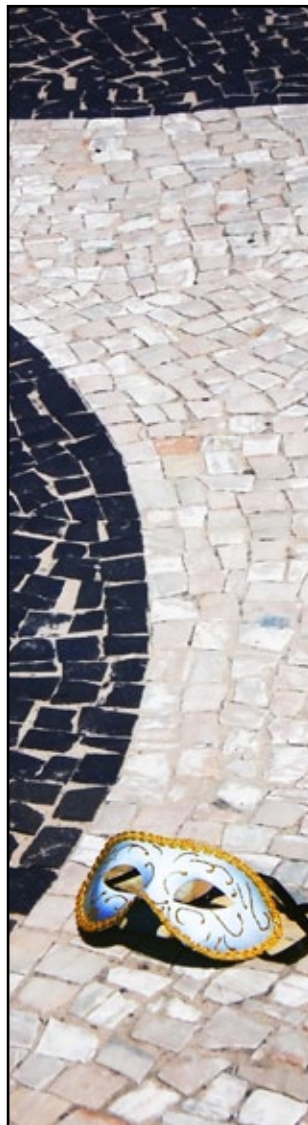
Néha elég egy mosoly, egy szó, vagy akár egy dal, amit egész nap dúdolgathatunk, hogy vidámak legyünk, de olykor még egy drága ajándék sem vigasztalja meg a megtört lelket. Hogy miért van ez? Senki sem tudja.

Manapság mindenkit csak a pénz, a felemelkedés utáni sóvárgás hajt. Repülni akarunk, de szárnyat nekünk nem adtak az égiek. De miért is tették volna? Az ég a madaraké. Hiába is igyekszünk hatalmas fémóriásokkal ellopni tőlük, sosem sikerülhet. Ők a vérükben hordozzák a szárnyalás csodáját, mi pedig nem. Nekünk cserébe két lábat és kezet teremtettek, amelyekkel műanyag várat építhetünk magunknak, hogy elbújhassunk, ha jön a vihar.

Számtalanszor menekülünk fájdalomaink, felelős-

ségeink elől egy olyan helyre, ahol a törvényeket fantáziánk írja, alkotja. Álomországban mindenható istenek képében töltjük hétköznapjainkat, s büszkén hisszük magunkról, hogy hatalmunk határtalan.

Vannak persze olyanok, akiknek minden vágyuk teljesül... Az ilyen embereknek – lehetnek bár sikeresebbek, gazdagabbak – több a veszténivalójuk. Ők is, mint mindenki más, félnek valamtől: a sötétől, az egyedüllétől, az idegenektől, a rosszakaróktól, a kudarcától, vagy akár csak a holnaptól, hiszen sosem tudhatjuk, az mit hoz majd. A jövő ingatag. Körülöttünk minden mozog, változik, mi magunk is. Folyamatosan fejlődünk és tanulunk saját hibáinkból. Az élet olyan kiszámíthatatlan, ami-

FOTÓ: WWW.SXC.HU

lyenné mi tesszük, de ezzel együtt formálódunk, akár csak a természeti formák, a hegyek, a völgyek, a patakok, a tengerek...

BOGNÁR ANNA

FORRÁS: WWW.SXC.HU

Nemes érzés

Ott állt, az univerzum közepén. Nem is anynyira a matematikai közepén, hiszen nem számítottak a szemléltethető dimenziók ott és akkor, ahol és amikor ott állt. Más szempontok szerint vizsgálta a világegyetemet, melyet már sajátjának tekintett.

Szabadnak érezte magát a már-már cseppfolyóssá alakult csillaghalmazok között, melyek kellően messze ékeskedtek a tátongó űr pókhálóján ahhoz, hogy ne háborgassák, ám fényük mégis ott ragyogott mindenütt, hogy a magány előrenyomulását azonnal kudarcba fojtsák.

A hűség megnyugtató íze is ott mutogatta magát lelkének ízlelő bimbói mellett, hisz mindenhez és mindenkihez egyenlő mértékben volt hű – a világmindenség ott hevert lábainál; farkasszemet nézett vele; vigyázóan lepillantott rá; s távolról, a hátsó sorokból figyelte titokban.

– Drága Tinix, csak nem elhagyott a műzsa? Az egyetlened, kinek kijárt volna egy szál rózsza?

Ő volt a szerelem. Meztelen, bájjait csak a csillagok fényével sejtelmesen takargató létezésforma volt, ki kecsesen, szelte át a galaxisok szegélyezte űrvonalat, mely egyenesen hozzá vezetett. Puha, bársonyos bőrt

egyből megmutatta Tinixnek, amint ujjaival végigsimította arcát.

A férfi száján halvány mosoly jelent meg, melyet azonnal letépett lelke tükréről, s azt kérdezte:

– Jaj, hát nem hagysz nyugodni engem, szerelem? Mit vétettem én, hogy itt vagy velem?

– Tán szíved boldogabb lenne, ha távoznék, és a mindenség más szegmenségekben boldogítanék másokat?

– Szó sincs róla, csak épp... Nem hagysz nyugodni, lelkem, agyam érted kalapál, s féltő, nem lesz már, mikor te sem leszel oly közel. Drog vagy te, óvszer és gyógyszer, de be kell valljam: rád szoktam.

A szerelem nevetve, spiccen forogva arébb pördült, majd megállapodott a számatkat nem ismerő csillagtenger mellett, s kezét az űr lámpásai felé nyújtotta.

– Na de kérlek, Tinix! Agyad két félteke ilyenkor x. Hiszen én lehozom neked a csillagot is az égről... – azzal megragadott egy maréknyi csillagot, s visszafutott a férfihoz, miközben úgy szórta a fénylő pontokat, mint kislány a virágszirmokat, s nevetett, hangoosan nevetett. A csillagok a nem létező gravitációnak engedelmességgel hullottak alá, majd állapodtak meg, ahogyan a szerelem is, kitért

karokkal, hívogatóan.

– Fáradtnak tűnsz. Gyere, s az úr illata majd jobb létre bír téged. Ne törődj azzal, hogy mi volt és mi lesz, mikor itt vagyunk, csak egymásnak... Hisz oly kevés az idő, és oly sok a...

– Hiszen épp ez az!

Elhalkította a szerelmet, s csak nézte a mélységes úrt, s mélyet szippantott az üresség szagából, majd halkán engedte szabadjára az ajkai közt kitörni akaró szavakat.

– Tudnom kell, velem lesz-e akkor is, mikor a csillagok kihunynak, s fényük többé nem vakítja el az embert.

A Szerelem most elkomolyodott, s lassan, kecsesen odalépett a férfihoz, s egészen közel hajolt. Hatalmas szemei ragyogása mellett a min-

denség valamennyi fénye elvesztette erejét, a szemek bogarába költözött. Ott egyesült minden. Szabadság, hűség, mindenség. Ajakpárjaik oly közel vágyakoztak a másikért, hogy leheletük ölelkezett, egymásba fonódott.

– Ott voltam benned, mikor a csillagok fiatalok voltak, s veled leszek, mikor a bennük rejlő erőforrás kiapad, s rájuk zárul a világvége. – Rövid szünet után így folytatta: – Értékeled s megbecsülsz majd a társaságom, amíg csak lehet?

– A mindenség csillagvárosai a tanúim rá, miként formálom ezeket a szavakat. Igen, megbecsüllek és megtartalak, amíg van anyag s lélek, amíg csak élek.

SZÜCS GERGELY

BUDAPESTI KOMMUNIKÁCIÓS ÉS ÜZLETI FŐISKOLA

Szerezd meg a lehetőséget képeségeid kiaknázására, s jövőd irányítására!

50.000,- Ft-tal támogat a Főiskola

A Főiskola 50 BKF-es hallgató karrier-tanácsadásának költségét díváltja.

Csak azt kell fenned, amit magadtól is fenned: aktívan jelen lenni az órákon. Hozzájárulásokkal, prezentációkkal megmutatni szorgalmadat, tehetségedet.

Figyej, melyik órán hangzik el az oktatótól a CAPTAIN tanácsadás lehetősége, s tudj: ezen a gyakorlati órán. Te is lehetsz kiválasztott.

Egy szemeszter során mutatott tevékenységedet értékeli az oktató, s tesz javaslatot a kiválasztott személyére.

**S miért is dolgozol, készülsz, érdeklődsz,
prezentálsz egy szemeszteren át?**

A lehetőség egyedülálló a magyar felsőoktatásban.

A CAPTAIN tesz kimondottan a munka világára készült, nem személyiségteszt, azt méri, ki milyen munkafüggővel rendelkezik, s jól mutatja a fejlesztendő területeket is. Megtudhatod, hogy a megábrított szakma mennyire áll közel hozzád, mit, s milyen intenzitással kell fejlesztened, hogy a legjobbak közé tarthass.

A teszter értékelését érdemes csatolni álláspályázati anyagodhoz, így leendő munkáltatód is láthatja, miért téged választson a több száz jelentkező közül.

WWW.BKF.HU

Cím: H-1188 Budapest,
Nagy Lajos közgyűjtő ép. 1-9.

Telefon: +36-1-2733090

Fax: +36-1-2733099

E-mail: info@bkf.hu

SMS-válasz: KIN-20-COBIK4F

+36-30-2055-033

**Élj a lehetőséggel,
hogy a megábrított pálya, valóban a Tied lehessen.**

AKI RÉSZESE LEHET A KALANDNAK

Teljessé vált a BKF Bamako Team!

A legutóbbi számban olvashattatok főiskolánk legújabb, nagyszabású projektjéről, mely az elmúlt hetekben került be az iskola köztudatába: a Budapesti Kommunikációs és Üzleti Főiskola csapatot indít a 2009-es Budapest-Bamako Rallyn.

Ez a verseny mára az egyedüli nemzetközi, Afrikát átívelő rallyfutam. Ezen a kétéhetes megmérettetésen vesz részt főiskolánk támogatásában négy BKF-es hallgató.

Egészen október 16-ig csupán három hallgató neve volt ismeretes. Bovier György-Kézai Bélai-Kiss Gergő trió alkotta, ám egy negyedi, női tagot is kerestek az alakulatba. Ezért hirdették meg azt a válogatást, amely lehetőséget nyújtott minden BKF-es hölgy számára, hogy eljuthasson Afrika szívébe, egy életre szóló kalandra.

„Afrika, két hét, 8000km?“, „kaland, karitatív célok?“ – olvastam az iskolától kapott e-mailben. Mind jól csengő szavak, amik arra készítettek, hogy percekkel később már a csapat bemutatkozó videóját nézzem újra és újra. Ezt hosszas keresgélés követte az interneten a versennyel kapcsolatban – már nem csupán kíváncsiságból –, hiszen ki ne akarna részese lenni egy ilyen kalandnak?!

Amikor a terem előtt a rengeteg lányt megpillantottam, már meg is bántam, hogy jelentkeztem. Sejtettem, hogy leszünk páran, de ahogy a gyülekezők száma egyre nőtt, úgy csökkent az önbizalmam. Végül körülbelül harmincan lettünk.

Mire elfoglaltuk a helyünket, egyre jobban izgultam. A helyzeten csak rontott, hogy több működő kamerát is felfedeztem a teremben. El sem tudtam képzelni, mi vár majd ránk, de nem is volt sok időm találgatni, mert ahogy az utolsó lány elhelyezkedett, már kezdődött is a casting.

Rekettye Gábor kommunikációs és marketingigazgató mellett a zsűriben a videóból már jól ismert arcok köszöntek vissza. A fiúk hamar feloldották a hangulatot, kezdődhetett a megmérettetés. A rengeteg teszt és ötletes feladat megoldása közben, észre sem vettem, hogy mennyire elszaladt az idő. Már csak a személyes

interjú volt hátra. Minden bátorságomat összeszedve beléptem az ajtón. Nagyon kedvesek voltak. Próbálták oldani bennem a feszültséget, nem sok sikerrel, a kamerákat továbbra sem tudtam elfelejteni. Csalódottan jöttem ki a teremből. Úgy éreztem, nem sikerült, de egy dologban továbbra is biztos voltam, hogy nagyon szeretnék menni!

Pár nappal később megérkezett az eredmény. Nem hittem a szememnek! Továbbjutottam! A levélben egy második fordulóra invitáltak, hét másik lánnyal együtt.

Annyira boldog voltam, úgy éreztem, ez már fél siker. Ha nem is nyerek, legalább nem rögtön estem ki. Ez a gondolat lebegett a szemem előtt egészen a második forduló napjáig. Aznap viszont rájöttem, nem fogok megelégedni azzal, hogy továbbjutottam. Megteszek mindent, hogy kiválasszanak.

Amikor megpillantottam versenytársaimat kicsit megseppentem. Mindannyian nagyon szimpatikusak voltak. Miután kitöltöttük az újabb teszteket, megbeszéljük, hogy a személyes beszél-

getésre érkezési sorrendben megyünk be. Nyugtáztam, hogy hosszú estének nézek elébe, mivel utolsónak érkeztem. Nem bántam, így legalább kicsit jobban megismertem „vetélytársaimat”.

Az idő repült, és mi, lányok egyre jobban éreztük magunkat. Cseverésztünk, neveltünk és nagyon hamar elfelejtettük, hogy ellenfelek vagyunk. Egy idő után azon kaptam magam, hogy másnak is szorítok. Amikor az utolsó lány is bement előttem, újra úrrá lett rajtam az izgalom. Eszembe jutott, miért is ülök itt, és nagyon feszült lettem. Ahogy vizsgálodtam a többiekre, úgy éreztem, nem sok esélyem van mellettük. Egy pillanatra az is eszembe jutott, hogy be sem megyek, de abban a pillanatban már szólítottak is.

Az esélytelenek nyugalomával léptem be az ajtón, de ahogy megláttam őket, újból a régi cél lebegett a szemem előtt: menni akarok!

Eddig még sosem izgul-

tam ennyire: éreztem, ha emiatt nem sikerül, azt nagyon bánni fogom. Minél jobban szerettem volna megnyugodni, annál idegesebb lettem. A kérdésekre sem tudtam rendesen odafigyelni, átgondolás nélkül mindenre azt válaszoltam, ami épp abban a pillanatban az eszembe jutott. A beszélgetés végére kicsit sikerült feloldódnom. Észre sem vettem, hogy már hazafelé tartok. Megkönnyebbültem, hogy legalább megpróbáltam, és túl vagyok rajta.

Néhány nappal később megérkezett a várva várt eredmény! Fúrta az oldalamat a kíváncsiság, hogy vajon melyikünk lesz az a szerencsés, aki végül részt vehet ebben a fantasztikus kalandban. Ahogy a sorokat olvastam egyszer csak elakadt a lélegzetem, és nem hittem a szememnek! Álomban sem gondoltam, volna, de ott állt feketén-fehéren: „Itt az idő, hogy kihirdessük a győztes névsort. A teszt-eredmények, a személyes

beszélgetések eredményeképpen, hosszas tanakodás után, aki részt vehet a 2009-es Budapest-Bamako Rallyn a BKF Bamako Team tagjaként, aki Afrikában egyedüliként képviselheti majd a BKF hölgydivízióját, aki részese lehet ennek a hatalmas kalandnak, az nem más, mint Jámbor Szonja!”

JÁMBOR SZONJA

Így vált teljessé a BKF Bamako Team.

Ez a négyes fogja képviselni főiskolánkat a Budapest-Bamako Rallyn. A két héten át tartó, közel 8000 km-es távot jelentő versenyen biztosan hatalmas kaland lesz részt venni.

Erő, akarat, kitartás és magasfokú alkalmazkodási készség. Ezek azok az ismérvek, melyekre mindenképpen szükségük lesz az indulóknak, ám a nehézségek ellenére bizonyára olyan két hét vár a csapatra, melyet sosem fognak elfelejteni.

BBT

Jelöld be a csapatot az iwiven (BKF Bamako Team), hogy első kézből értesülhess mindenről, és hogy részt vehess a nyereményjátékon!

Bővebben a csapatról a www.bkf.hu Bamako BKF aloldalán és a www.bkfbamakoteam.com honlapokon olvashatsz.

Adományozás, szponzoráció: gergo.kiss@bkf.hu, 06/20-93-44-930

NŐI KÉRDÉS

Ki a nő? Mi a nő? Hová lett a nő?

Vajon mitől nő egy nő igazán? Attól, hogy kirakja, amije van, attól, hogy szőke, vagy éppen barna, avagy vörös? Vagy ma már csak az számít, hányszor fordult meg a plasztikai sebésznél?

A média folyamatosan bemutatja az újabb és újabb „tüncikéket”, és ettől hangos a bulvár is: felfedeznek egy újabb műlányt, és automatikusan adottnak veszik, hogy azért, mert esetleg „szép”, nyilván tud énekelni, vagy egyértelműen színpadra való.

A média, illetve talán a „nők” is sikeresen felállítottak egy nőinek mondott ideált, ami természetesen szőke és kívül-belül mű: egy kis műszáj, egy kis műmell, egy kis műhaj és voalá, kész a recept, feltéve, ha az a vágyálmod, hogy ennek az ideálnak megfelelj. Majdnem kifejejtettem a sorból, hogy csakis pénzes férfakkal állhatsz szóba, hiszen a pénzre hajtasz elsősorban, és a belső értékek szinte mit sem számítanak...

Igen ám, de vannak másfajta lányok, akik megpróbálnak ellenállni, vagy talán visszahozni a szó igazi jelentését. Hihetetlenek tűnhetnek, de még mindig léteznek olyan lányok, akik úgy tudják képviselni a gyengébbik nemet, ahogy az méltó hozzánk: valós és igazi érzelmekkel, szenvedéllyel, csábítással, kacérkodással, a természetesség pusztá varázásával.

Ezekkel a hölgyekkel lehet beszélgetni, érdeklí őket minden, ami a világban zajlik, nem buta, üres fejű libák. Sajnos, olykor-olykor rájuk is nyomnak egy olyan bélyeget, amit semmilyen szempontból nem érdemelnének meg, de kedves kis nőtársaik fantasztikus képességgel torzították el a róluk ki-

FOTO: BÓDOR BETTINA

alakított képet. A férfiak pedig vakok, vagy talán úgy érzik, hogy minek küzdenek az igazi hölgyekért, ha vannak, akik egy csetintésre, avagy egy szép ajándék láttán egyből kiugranak a bugyijukból.

Ez egy ördögi kör, amelyből borzasztóan nehéz kikerülni, vagy talán már nem is lehet, de azért igen elgondolkodtató a tény, hogy mennyire meg tud változni a világ, és mennyire eltolódnak a valós emberi értékek. Szomorú, hogy már nincsen meg a régi varázs, amely ma már csak a filmekből köszön vissza ránk, nyilván kicsit túlzott romantikával vegyítve. De valahogy mégis minden igazi nő vágyik arra, hogy őt igenis meghódítsák, és végre az igazi értékek kerüljenek előtérbe. Talán egyszer végre kikerülnek azok az emberek is a hamis és a művilág bűvköréből, akiket elcsábított, hiszen kívülről nyilván izgatónak látszik, de belülről üres, és talán már romlásnak is indult.

HONTI HANNA

Te is félsz?

Félni a sötétben, félni egyedül, félni a magánytól, félni önmagunktól, félni a világban, félni az élettől...

Te mitől félsz?

A félelem olyan érzés, amely mindannyiunkban ott van. Természetesen van, aki próbálja tagadni, de ez nem olyasmi, ami valakinek esetleg nem jutott, mert mindenki fél valamitől. Lehet például félni a póktól, a kígyótól, a magasságtól, a repüléstől és sorolhatnám még. Ezeket könnyebben legyőzhetjük, még ha néha úgy is érezzük, a dolog lehetetlen. De mi van azzal a félelemmel, amely mibenlünk zajlik, belül? Amitől kevesebbnek tűnhetünk, nehezebben élünk. Ennek legyőzéséhez rengeteg erő kell, és sajnos, gyakran nem is sikerül.

Sok ember nem mer szembenézni saját magával, hogy legyőzze a félelmeit és elérje azt, amit akar. Ugyanis ha félünk magunktól és az érzésektől, akkor ezt a külvilág is látja.

Rengeteg ember tagadhatatlanul fél a magánytól, fél attól, hogy egyedül legyen, mert ha nem talál magának valakit, úgy érezheti, hogy ő senki. Ilyenkor érdemes lehet elgondolkozni azon, hogy egy ideig egyedül kell megállnia a helyét ebben a világban, erősnek kell lennie, és majd eljön az idő, amikor megtalálja a párját. De olyan is van, aki attól ijed meg, hogy szerelmes lesz. Elképzelhetetlennek tűnik, de akadnak ilyen emberek, akik félnek a szerelemtől, félnek a kötődéstől. Ám nincsen ezzel sem semmi baj: ha mégis utoléri őket a félelmük, tudják, sikerül legyőzni, mert a szerelemre nekik is szükségük van.

Én viszont úgy érzem, a legnagyobb félelem az, ha önmagunktól és az élettől félünk. E félelmek leküzdésére pedig nem biz-

FOTO: GÁSPÁR BERMEDETT

tos, hogy egyedül kell megoldást találnunk. Itt már szükség lehet másra, akár több személyre is. Segíthet a család vagy a barátok. Nélkülük is sikerülhet, de ha van valaki mellett, aki kinyújtja a kezét, ha úgy érzed, félsz, óriási erőt képes adni. Akármennyire is nehéz feladatnak tűnik – és olykor-olykor lehetetlennek –, ebben a félelmetes világban tisztában kell lennünk önmagunkkal. Nem szabad megijednünk, amikor valamit be kell vallanunk magunknak, mert az csak megerősíthet. És ha már erősebb lettél, akkor boldogabb is.

Egy kicsit mindenki nézzen önmagába, és tegye fel magának a kérdést, mitől is fél. Ha megtaláltad rá a választ, annak tudatában, hogy nincsen lehetetlen, próbáld legyőzni. Hidd el, sikerülni fog!

Az elengedés művészete

Valamennyien tisztában vagyunk vele, milyen nagy, szinte epikus feladat a hódítás. Egy másik emberi lény szívének eredményes ostromlása a világ legnagyszerűbb kihívásai, élményei közé tartozik. Mindenki vágyik rá – sokan csak áhítoznak, reménykednek, hogy valaki célkeresztjébe kerülnek, vagy ők legyenek elég bátrak a vadászáshoz; mások, a kiváltságos, megnyerő stílusú emberek szünet nélkül úzik ezt a sportot.

Ám azon is el kellene gondolkoznunk, mennyire nagy teljesítmény Ámor nyílnak egymás testéből való kihúzása anélkül, hogy erre harásány, botrányos viták vagy megcsalások adnának konkrét okot.

Világunk tele van idejüket túlhaladott párokkal, akik már megélték, átélték saját nagyszerűségüket, s most, mikor kihajóztak a viharos tengerből egy nyugodt öbölbe, kalandvágyó tengerész módjára szenvednek a hullámok által alig háborított vizein. Szakítani egymással

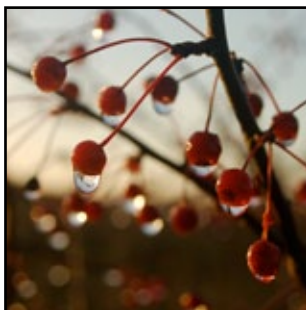
csak akkor képesek, amikor valaki agresszívan, a másik személyét és közös múltjukat nem tisztelve vet véget a kapcsolatnak – ilyenkor kifakad a bántott fél, aki úgy tesz, csak az alkalmat kereszte, hogy korábbi sérelmeiért bosszút álljon. A nem egyenes út választása abból fakad, hogy a legtöbben nem képesek, nem merészelik azt mondani párjuknak, hogy a lángunk, amely egykoron magasan lobogott, most épp csak pislákol. Elhagyni valakit botrányok nélkül sokak számára nehezen elképzelhető.

Ha azonban képesek vagyunk kívülállóként nézni az ilyen helyzetben lévőket, láthatjuk, hogy bírálatauk nem is annyira jogos. Egy megszkott kapcsolat olyan, mint egy szépen kivilágított szoba. Hozzá vagyunk szokva a tárgyak helyzetéhez, olyannyira, hogy akár vakon is meg-

találnánk bármit – nemcsak az izgalmak hiányoznak, de egy idő után az ember annyira lustává válik, hogy takarítani is elfelejt. A művészet abban rejlik, hogy időben képesek legyünk felmérni szomorú helyzetünket, és méltósággal, önként lépünk át a szomszéd szobába, ahol ugyan teljes sötétség és bizonytalanság fogad, mégis van rá esély, hogy az ebből fakadó izgalmak hosszú távon kárpótoljanak. Ráadásul hogyha kedvesünkkel békében válunk el, a sötétbe vezető utunk elején pislákoló fény támogathat minket hátulról, s így könnyebben szokja szemünk az új környezetet. Ám ha kívárvuk, míg elvérzik a kapcsolat, erőszakkal csöppenünk bele az ismeretlen helyzetbe, ahol lehetetlenné válhat a tájékozódás.

Minden hasonló helyzetben lévő embernek magának kell mérlegelnie, elég erős és értékes-e kapcsolata a folytatáshoz. Egy dolog persze megingathatatlan: amennyiben a dicső múlton kívül más érték és szépség is lakozik két ember szövetségében, úgy minden bizonnyal érdemes egymásba kapaszkodni, amíg csak lehet.

SZÜCS GERGELY

VISSZATEKINTÉS A PEKINGI PARALIMPIÁRA CSONKA ANDRÁSSAL

A kaucsuklabdák mestere

A 2008-as pekingi olimpia és paralimpia végeztével Csonka András asztaliteniszessel beszélgettem, aki ha éppen nem ütöt fog a kezében, akkor a BKF gazdálkodási és menedzsment szakos hallgatója. András meglehetősen jó eredményekkel zárt a kínai fővárosban zajlott öt karikás játékokon. Mind egyéniben, mind csapatversenyben az 5. helyet szerezte meg. Nézzük, hogyan is tekint vissza a sportoló!

– Milyen érzés volt, amikor leszállt a gép Ferihegyen?

– Én is, és az egész csapat is várta már, hogy hazajöjünk. Két és fél hét elég sok volt a jóból, mert valóban minden remek volt, de nem láthattam a szüleimet és a barátaimat. Az időeltolódás miatt igen keveset tudtam velük beszélni, amíg ott voltunk.

– Térjünk is rögtön rá, hogyan telt ez az időszak! Milyen esélyekkel utaztál ki, és ehhez képest elégedett vagy-e az eredményekkel?

– Negyedik kiemelt voltam az olimpia előtt, az előző félévben nyertem két világranglistás versenyt, ami jó eredmény. Elsőként kvalifikáltam magam az olimpiára. A cél az volt, hogy bekerüljek az első négybe, de pont a kínai versenyzőt (aki végül aranyérmes szerzett) kaptam meg a csoportomba negyedikként. Ez pech volt,

egyedül tőle szenvedtem vereséget (András a lengyel és a belga ellenfelét legyőzte), de így nem sikerült a továbbjutás a csoportból. Ettől függetlenül elégedett vagyok a szerepléssel.

ILLUSZTRÁCIÓ: HERNÁDI LEVENTE

– A csapatversenyen szintén az 5. helyet sikerült megszerezned Berecki Dezsővel és Zborai Gyulával. Erről az eredményről mit gondolsz?

– A csapatverseny során a franciáktól kaptunk ki a csoportban, de akár nyerhettünk is volna. Volt rá sansz, de sajnos, így jött össze. Majd legközelebb, Londonban... Így van, majd legközelebb.

– Hogy tetszett a pekingi légkör? Volt idő bepillantást nyerni az ottani világba?

– Kint is maradtam volna. Nem erre számítottam, de pozitívan csalódtam. Rendkívül fejlett Peking, és nagyon kedvesek a kínaiak. Több helyet is meglátogattunk, voltunk például a selyempiacon, a Tiltott Városban, a kínai Nagy Falnál, a botanikus kertben és még sokfelé. Rengeteg éléssel megdagadtam.

– Már jóval az olimpia előtt téma volt a hírhedt pekingi szmog. Téged mennyire zavart?

– Egyáltalán nem, általában napsütéses időnk volt. Viszont az tényleg igaz, hogy egyik nap a páros, másik nap a páratlan rendszámú autók közlekedhettek.

– Mik a terveid a jövőre nézve? Milyen versenyeken indulsz mostanában?

– Ebben a félévben már nem megyek versenyre, de jövőre lesz az EB, amin biztosan részt veszek, hogy kijussak 2010-ben a világbajnokságra. A következő szezonban kell jól teljesítenem: ez 2009 márciusában kezdődik, és itt, Budapesten is lesz egy verseny.

SARDI BARBARA

Szerezd meg a lehetőséget képességeid kiaknázására, s jövőd irányítására!

50.000,- Ft-tal támogat a Főiskola

A Főiskola 50 BKF-es hallgató karrier-tanácsadásának költségét átvállalja.

Csak azt kell tenned, amit magadtól is tennél; aktívan jelen lenni az órákon. Hozzávalókkal, prezentációkkal megmutatni szorgalmadat, tehetségedet. Figyelj, melyik órán hangzik el az oktatótól a CAPTAIN tanácsadás lehetősége, s tudd; ezen a gyakorlati órán, Te is lehetsz kiválasztott.

Egy szemeszter során mutatott tevékenységedet értékeli az oktató, s tesz javaslatot a kiválasztott személyére.

**S miért is dolgozol, készülsz, érdeklődsz,
prezentálsz egy szemeszteren át?**

A lehetőség egyedülálló a magyar felsőoktatásban.

A CAPTAIN teszt kimondottan a munka világára készült, nem személyiségteszt, az mérli, ki milyen munkaalkalmat rendelkezik, s jól mutatja a fejlesztendő területeket is. Megtudhatod, hogy a megálmodott szakma mennyire áll közel hozzád, mit, s milyen intenzitással kell fejlesztened, hogy a legjobbak közé tartozhass.

A teszt értékelését érdemes csatolni álláspályázati anyagodhoz, így leendő munkáltatód is láthatja, miért Téged válasszon a több száz jelentkező közül.

**Élj a
lehetőséggel,
hogy a
megálmodott pálya,
valóban a Tiéd lehessen.**

WWW.BKF.HU

Tényleg erre akarsz emlékezni
a diákéveidből?

Őszi határidő:
december 15!

DIÁK **HITEL**

www.diakhitel.hu
06-40-24-00-24

Legyél, aki lenni akarsz!